

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΥΝΑΓΡΟΝ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΝΗΡΩΤΑ ΜΟΝΟΝ *Εν *Αθήναις φρ. 15 — *Εν δε ταῖς ἄλλαις φρ. 18 — *Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΥΤΗΣ.

ΘΑ ΧΑΣΩΜΕΝ ΤΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑΝ ΜΑΣ !

Ἡ μελαγχολικὴ αὐτὴ φωνὴ εἶναι τὸ οἰκτρὸν κατακάθισμα ὄλων τῶν περὶ τῆς ἐπικρατούσης ἐπιδημίας σκέψεων, συζητήσεων καὶ παρατηρήσεων. Δὲν ἦτο φοβερὸν ὅτι ἐξερράγη ἡ ἐπιδημία καὶ ἤρχισεν νὰ θεωρῆται κατὰ εἰκοσάδας τὴν ἡμέραν τὰ θύματά της. Φοβερὸν ἦτο ὅτι οὐδεὶς Ἀθηναῖος συνεκινήθη ἐπὶ τῇ συμφορᾷ αὐτῇ, ἀλλὰ πάντες ἐκλίναμεν τὴν κεφαλὴν ὡς μάρτυρες τοῦ χριστιανισμοῦ, ἢ ὡς αἰχμάλωτοι οἵτινες ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς συλλήψεώς των ἐπέστησαν περὶ τοῦ ἀφεύκτου αὐτῶν θανάτου. Δὲν ἦτο φοβερὸν ὅτι οὐδεὶς ἐζήτησε νὰ τὴν προλάβῃ, καὶ ὅτι οἱ πάντες καὶ τὰ πάντα συνετέλεσαν μετ' ἀκριβείας χρονομέτρου, ὅπως ἐνακήψῃ μεθ' ὅλης τῆς ἀγριότητος καὶ μανίας της, ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅλης τῆς λογικῆς, ἥτις χαρακτηρίζει τὰς σχέσεις τοῦ ἀποτελέσματος πρὸς τὴν αἰτίαν. Φοβερὸν ἦτο ὅτι οὐδεὶς ἐζήτησε νὰ τὴν πολεμήσῃ, οὐδεὶς ἐζήτησε τῆς στέγης ἢ τοῦ ὀχυρώματος, ὅπως τὴν ἀντιμετωπίσῃ, ἀλλὰ πάντες δειλοὶ τὴν περιέμενον νὰ ἔλθῃ νὰ θανατώσῃ τὸν συγγενῆ, τὴν συγγενῆ, τὸν φίλον, τὸν συμπολίτην. Ἐκρύβησαν οἱ ἄρχοντες ὡς ἐκρύβησαν οἱ ἀρχόμενοι. Ἐδειλίασαν καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ· ἐπέστησαν περὶ τῆς ἀκαταβλήτου δυνάμεως τοῦ ἐχθροῦ καὶ τῆς ἀνεπανορθώτου ἰδικῆς των ἀδυναμίας· παρητήθησαν ἐπομένως καὶ αὐτῶν ἐκείνων τῶν μέσων, ὅσα πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἐχθροῦ μετεχειρίζοντο χάριν τῆς ἰδίας ἑαυτῶν ἀσφαλείας.

Καὶ τώρα, βεβαιωθῆτε, συμπολίται μας, ὅτι οὐδέποτε ἡ δυστυχὴς πρωτιούσά μας ἦτο ἀκαθαρτώτερα ὅσον τώρα, ὅτε ἡ ἐπιδημία ὄχι μόνον δὲν ἠλαττώθη, ἀλλὰ καὶ ἐπιτείνεται καὶ ἐπεκτείνεται, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν πλείστων ἱατρῶν καὶ εἶναι πάντοτε θανατηφόρος, μαστίζουσα τὰς κατωτέρας λεγομένας τάξεις, διότι αἱ ἀνώτεροι ἐλειποτάκτησαν κατὰ τὸ πλείστον μέρος, μὴ ἀφείσαι ὀπισθὲν τῶν ἢ τὰ μεγαλοπρεπῆ λευκάζοντα μέγαρά των πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἡλιακῆς ἀντανάκλασως.

Ἡ ἀσπλαγχνία, ἣν εἰδειξαν αὐταὶ αἱ λεγόμεναι ἀνώτεροι τάξεις, αἵτινες ὄλοι ὀψιπλουτίαν μυρίζουσαι ἔγειναν ἀνώτεροι εἰς βῆρος τῶν κατωτέρων, εἶναι μορφῆς ἀληθῶς τραγώδους. Μόνος ὁ εὐκόλος Αἰὼν, μολονότι καὶ αὐτὸς δριμύτως ἐστηλίτευσε τὴν ἀσπλαγχνίαν αὐτὴν, εὕρισκε ὄρεξιν νὰ ἀναγράψῃ, ἀπειλῶν νὰ τὴν πνίξῃ δι' ἀσφυξίας ὑπὸ θυμαμάματος, τὴν δωρεάν ἐνός ἢ δύο ἑκατονδώδεκα καὶ νὰ ἐπανέρχεται μάλιστα εἰς αὐτὴν, διὰ νὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι ἡ φιλανθρωποτάτη Χῆρα ἥτις ἐδώρησεν ἐν πέντε κ' ἐξῆντα χάριν τῶν ἀσθενούντων ἀπόρων δὲν τὸ ἔδωκεν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν Βρυθρὸν Σταυρὸν ἢ τὴν Φιλάνθρωπον Ἑταιρίαν, ἰλλὰ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ ὑποδείξῃ Ἑπιτροπὴν Κυρίων ἥτις νὰ παραλάβῃ τὸ πέντε κ' ἐξῆντα τῆς διακεκριμένης Χήρας καὶ νὰ τὸ ἐμπιστευθῇ εἰς τὰς καταλλήλους Κυρίας ὅπως τὸ διανείμωσιν ἐν γνώσει τῆς δωρητρίας! Ἐκ τοῦ Βασιλικοῦ Ταμείου μόλις κατορθώθη τίς οἶδε μετὰ ποίαν πάλιν νὰ ἐξέλθωσι δισχίλια δραχμαὶ, τὸ ἐν τρίτον τοῦ ὅτι ἐδώρησεν εἰς Ἀρειοπαγίτης! Οἱ ἑκατομμυριοῦχοί μας οὔτε ἠκούσθησαν! Θὰ ἀκουσθῶσιν ὅταν μετὰ τὴν συνομολόγησιν κἀνεὸς ἐπαχθοῦς δανείου ἐμπιστευθῶσιν εἰς τὸν Βασιλέα ἑκατοστία τινα χιλιάδων δραχμῶν ὅπως τὰς διαθέσῃ ὑπὲρ ἀγαθοεργοῦ σκοποῦ. Οὔτε περὶ τοῦ μόνου αντιφάρμακου τῆς ἀσθενείας τοῦ πάγου δὲν ἐλήφθη φροντίς ἵνα ὑπάσχη ἀφρονία τοῦτου! Τί νὰ σοῦ κάμῃ ἐν καὶ μόνον παγοποιεῖον! Πολλάκις ἡ νόσος ἐχειροτέρευσε εἰς πολλὰς οἰκίας ἐλλείψει πάγου. Καὶ ὁ κ. Σερπιέρης καὶ ὁ κ. Παχὺς ἔχουσι μηχανὰς πρὸς κατασκευὴν πάγου· κἀνεὶς δὲν ἠθέλησε νὰ τὰς θέσῃ ὑπὸ τὴν διάθεσιν τοῦ κοινοῦ! Ἐπιρυλάσσονται νὰ μᾶς σοβέιρουν παγωτὰ εἰς τὰς χειμερινὰς ἐσπερίδας των! Αὐτὰ ὄλα δὲν ἕκαμαν καμμίαν ἐντύπωσιν εἰς τὸ κοινόν, διότι πρὸ πολλοῦ κοινόν ἐν Ἀθήναις δὲν ὑπάρχει. Ἐπάρχουσιν ἀπλῶς ἄτομα ἐστρατοπεδευμένα τὸ ἐν ἐναντίον τοῦ ἄλλου καὶ θηρεύοντα εὐκαιρίαν πῶς νὰ ληστεύσῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Τόσον ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν μᾶς κάμνει ἡ μαρασμώδης αὐτὴ φυσιογνωμία τῆς πρωτευούσης, ὁ θάνατος καὶ τοῦ τελευταίου λειψάνου δημοσίας γνώμης, ἡ ἀνυπαρξία παντὸς ἔχοντος δημοσίου αἰσθήματος, ὥστε βλέπετε ὅτι εἰς τελευταίαν θέσιν ἀφήσαμεν σήμερον τὰς εὐλογημένας ἀρχὰς μας. Ἀπέναντι τοιαύτης ἀποκτηνώσεως ὄλης τῆς

πρωτεύουσας, ως να έρφα τριακονταετίαν όλην πρωί και έσπέραν και νύκτα όπιον, και έλαβε την άποχάουωσιν εκείνην εις τους όφθαλμούς και την άποβλάκωσιν εις τον έγκέφαλον, την διακρίνουσαν τους εκ συστήματος όπιοφάγους δερβισιδες, θά ήσαν βλάκες άρχαι, παράφρονες άρχαι, έάν έσκεπτοντο και προς στιγμήν ότι εις τας θέσεις, τας όποιαις ευρίσκονται, έτάχθησαν δι' ένα σκοπόν και ότι ο σκοπός αυτός ούδεις άλλος δύναται να είναι ή τή να χρησιμεύωσιν ως Πρόνοια και του Κράτους εν γένει και της Πρωτεύουσας εν μέρει. Ποίαι άρχαι; Τί τα θέλετε αυτά τα άφρημένα, τα εύχυμα, τα προσωπιδοφάρα όνόματα; 'Υπ' αυτήν την αίγλην, ύπ' αυτήν την άθωότητα, ύπ' αυτήν την καθαρότητα, ύπ' ήν παρουσιάζονται τα άφρημένα όνόματα της Κυβερνήσεως, της Νομαρχίας, της Δημαρχίας, του 'Ιατροσυνοεδρίου, της 'Ιατρικής 'Ακαδημίας, κρύπτονται πρόσωπα χυδαιότατα, έστερημένα αισθήματος, έστερημένα νου, των όποιων ή ήθική είναι πρωτεζαδέλφη της άνηθικότητας, ή έπιστήμη άδέλφη της άνεπιστημοσύνης και βασιλεύει έντός αυτών πλήρης αίμομιξία μεταξύ όλων εκείνων τα όποια ό τίτλος και ή θέσις ήν έχουσι τοις άποδίδει και των άλλων τα όποια αυτοί καλλιεργούσι και θεραπεύουσι και συνασελγάνουσι μετ' αυτών. 'Ατενίσατε προς τον πατέρα της πόλεως Παπαμιχαλόπουλον! Τί άσκός πλήρης λίπους και βουλευμάτων καταδιώξεως! 'Ατενίσατε προς τον κ. Δημαρχόν μας! Τί ταβανόζυλο τό όποιον άπαιτεί ένα Χονδρόκώσταν διά να τεθ ή εις ένεργειαν και να σαρώση! 'Ατενίσατε προς τον Πρόεδρον του Δημοτικού Συμβουλίου! Τί περυσιαμένος άσκός μεστός μικροσκοπικών παθών, άνθρωπος μισός, πρόεδρος δε κατά εν κλάσμα! 'Επιθεωρήσατε τα μέλη του Δημοτικού Συμβουλίου! Θα έλθητε εις θέσιν να καταντίθητε δημοδιδάσκαλοι όταν ταξινομήντες τους μαθητάς τους έπιθεωρούν διά να ίδωσι τίς δέν έπλύθη, τίς είναι άχτένιστος, τίς φθειρίζ, τίς διαπράττει κακοηθείας. Βίε την γούρναν όλους διά να πλύνουν τα μούτρα των! Λοιπόν, τί περιμένετε από τα συγκεκριμένα αυτά, τα όποια όλα μαζί δύνασθε να τα συμπύρνητε και να τό ρίψητε εις θραύσματα χρωματισμένων ύέλων έντός καλειδοσκοπίου. Στρέψετε ακολούθως τό καλειδοσκοπίον και θα ίδητε ότι όλα συντέτεινον διά να σχηματίσουν πλήρεις εικόνας τας όποιαις θαυμάζετε διά την τέχνην και τα άναιδή των χρώματα!

Αυτοί θα σώσουν την πρωτεύουσάν μας, βάνουσαν προς τον ύεθρον, προς την έπιδημίαν, προς την έρήμωσιν! 'Ιδέτε τους! Κατ' άρχάς ύβρίσθησαν άναμεταξύ των με όλην την χαρακτηρισίον όλους καλήν άγωγήν και άφου έπειθήσαν εκ των ύβρεων των μεν προς τους δε ότι, άπαντες έπταισαν συνωμοτήσαντες, στοιχηματίσαντες, να φέρωσι τον τύφον εν 'Αθήναις, τώρα έσταύρωσαν τας χείρας και ειπον να μη γίνη τίποτε! Και ή 'Εφημερίς ήτις εζήτησε να ύπερασπισθ ή τον Παπαμιχαλόπουλον της ίναντίον της 'Ωρας γράφουσα ότι άνέγραψε πίστωσιν 20,000 δραχμών διά να περιτοχισθώσιν αι μάνδραι! Και ό διά δημόσιον τμήματος των ήλιθίων εν φρενοκομείω εκδιδόμενος Αϊών να άναγράφη μετά τρυφερότητος έραστού την άγανάκτησιν ήν προεκάλεσεν εις την φυσιογνωμίαν αυτού και των συναδέλφων του ή ασθάσης έπιστολή του ύπουργού των 'Εσωτερικών, προσκαλέσαντος τον Δίμον να διατάξη την κατασκευήν άποπάτων! Αυτοί οι άνθρωποι λοιπόν, άφου σάς ειπον φανερά ότι σάς έπότισαν σίφυλιν διά του νερού του Κεφαλαρίου επί εν όλον έτος, τώρα σάς λέγουσιν φανερώτερα ότι ήμεις ούδεμίαν έχομεν ευθύνην περι της καθαρότητας της πόλεως, τό πολύ πολύ είμεθα ένας Συγγρός, δετις παρα-

καλούμενος και ίκετευόμενος δύναται να ψηφίση χιλιάδας τινάς δραχμών ύπερ άγαθοεργού σκοπού!

Και ποία θα είναι τα άποτελέσματα της κακουργίας μεν των άρχόντων και του μαρσαμού των πολιτών; Τό κακόν βεβαίως θα παρέλθη. Τό πολύ ή έπιδημία θα βοσκήση την πόλιν όλον τον Σεπτέμβριον. 'Η τριμηνία καθ' ήν έπεκράτησεν θα τη όφείλη τό ολιγώτερον διασχίλους θανάτους; αλλά τί είναι διασχίλοι θάνατοι έκτακτοι εις τους ύπολογισμούς του κ. Φιλήμονος, γενναίου λογιστού λογαριαζόντος πάντοτε με εκατοστάσις χιλιάδων; 'Ο χειμών θα έλθη και μετ' αυτού αι έσπερίδες μας, οι χοροί, αι άγορεύσεις των Βουλευτών, χειμερινά θεάτρα, αι άπόκρως. 'Αλλ' ήλθε τό θέρος; 'Η έπιδημία κατά 'Ιούλιον, κατά Αύγουστον θα ενσκήψη πάλιν. Οι κάτοικοι θα τρέχωσιν ως μανιώδεις φεύγοντες πριν δεκατισθώσιν. 'Η πόλις των 'Αθηνών θα σημειωθ ή πανταχού ως πόλις νοσηρά. Τό ρεύμα των περιηγητών θα παύση. Θα μείνη κ' εκείνο τίς οίδε πόλις χειμερινή, έλλα θερινή ούδέποτε. Και ό χειμών της άκόμη θα γείνη ύποπτος. Αί οικοδομαί θ' άνασταλώσιν. Τα ζένα κεφάλαια θα όρρωθήσουσιν να εισέρουσιν δι' έργα δημόσια ή 'Ελλάς θ' άπολήση τό κέντρον της; μόνον ό κ. Φιλήμων θα γυρνά ως φάσμα την πλατείαν του Συντάγματος, μεταδίδων τους συμπολίτας του τηλεγραφήματα της ώρας.

Αυτά, εάν περιμένωμεν διόρθωσιν του κακού παρ' οίαις δήποτε άρχής και εάν δέν έγερθώμεν σύσσωμοι να ζητήσωμεν, αλλά και να εκτελέσωμεν τα προς σωτηρίαν της πόλεως άπαιτούμενα. Κατά τον 'Οκτώβριον θ' άποπειράθωμεν ά διοργανώσωμεν μέγα άστυκόν συλλαλητήριον, ού να συμμετάσχουσιν άπαντες οι τίμιοι πολίται προς ψήφισιν των πρακτικώτερον προς τον μέγαν τουτον σκοπόν προτάσεων.

'Επι του παρόντος μετ' ένθουσιασμού έγκρίνομεν την δυνατόν φιλοπόλιδα έπιχειρήσιν ήν εύποροι συμπολίται μας ή έλαβον, να συνοικήσωσι τό Δαφνί ως κέντρον έξοχικόν. 'Ολοι γνωρίζετε την μαγικήν και ιστορικήν περιβλεπτον αυτήν θέσιν, όπου οι Δούκες άλλοτε των 'Αθηνών έτρέφον. 'Ο καθαρώτερος άήρ, ή θελκτικώτερα των θέσεων, αι πλουσιώτεροι φυτεΐαι, τα άρχαιότερα των δένδρων, θάλασσα πλουσία, μονή ρωμαντικώτατη, και όλα αυτά διά του Ιπποσιδπροδρόμου εις άπόστασιν ενός τετάρτου της ώρας από της πρωτεύουσας. Βίε τα άγαθά αυτά με τα όποια έπροίκισεν ή φύσις την πλησιεστέραν των αθηναϊκών έξοχών, ή 'Εταιρία ήτις άναλαμβάνει τον 'Εποικισμόν του Δαφνίου θα προσθέση όσα ή νεωτέρα έξοχική Τέχνη ήτις έξωράτισε τας άλπεις και τα Πυρηναια, την Τρουβιλ και την Διέπην, τας έλβετικές και τας άγγλικάς έξοχάς, διά πάρκων, άλσων, γοθικών μεγάρων και όλων των δυναμένων να διακωνίσωσιν εν τη έξοχη διαρκές έσρ και θάλλουσαν πάντοτε απόλαυσιν. Δέν πρόκειται πλέον περι έπιχειρήσεως ήτις θα πλουτίση όλίγους διά να καταστήση τους πολλούς φθισικούς. 'Η έπιχειρήσις παρίσταται ύπό τα ίλαρώτερα χρώματα της ευδαιμονίας διά πολλούς και ως τό σωτηριωδέστερον κρησφύγετον των δυστυχών 'Αθηναίων από του κοιλιακού τύφου, των μισαμάτων, του κ. Φιλήμονος και της άγαν πατρικής τρυφερότητος του κ. Παπ-

παμιχαλόπουλου. Δέν έχετε ή ν' αγοράσητε οικόπεδα και να συντελέσητε εις δημιουργίαν έξοχικών 'Αθηνών προς τας χειμερινάς 'Αθήναις. Δέν έχετε ή να εισαγάγητε και υμεις, άγριοί μου 'Αθηναίοι, τον πολιτισμόν της άνοικτής φύσεως, την ύγειαν της έξοχικής διαίτης, εις τα τέως άσκητικά και όλίγον μαρσαμώδη έθιμά σας. Τό Δαφνί άνοίγει διέξοδον ύγειας εις τα ποικίλα των 'Αθηνών νοσήματα. Τό Δαφνί θ' άποβή ως τοπειον ή δροσερωτέρα των 'Αθηνών δάφνη. 'Εκεί οι άνδρες θα γίνητε 'Απόλλωνες και αι γυναίκες Νύμφαι.

Καλιόζαν.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Και ό δεύτερος διορισμός Β. 'Επιτρόπου είναι έπίσης έπιτυχής όσον ό του πρώτου. 'Εφ' όσον έπιτρέπεται εις ήμάς να είμεθα ύπερ όργάνων κυβερνήσεως ήν άντιπολιτευόμεθα, τό πρόσωπον του κ. Κατσοπούλου μας φαίνεται κατά πάντα άξιον ν' ανταποκριθ ή προς την ύψηλήν άποστολήν Β. 'Επιτρόπου εν τοις νεωστί καταληφθείσι μέρεσι. 'Ο κ. Χατσόπουλος πρό παντός άλλου είναι άνήρ πεπολιτισμένος και τουτο μας ευχαριστεί μειλίχοις, προσηής, ίκανών φώτων, πολλής πείρας, έλευθέριος και φιλελεύθερος δύναται άριστα ν' ανταποκριθ εις την έντολήν αυτού, άρκεί αι κυβερνητικά έμπνεύσεις να όσι τοιαύται, ώστε να μη τον παρενοχλώσιν εν τη έλευθέρα ένασκήσει των καθηκόντων αυτού. Διά τουτο ανεξαρτήτως πάσης κυβερνητικής άποχρώσεως, συγχαίρομεν τω κ. Κατσοπούλω επί τη εκτιμήσει και χρησιμοποίησει των διακρινόντων αυτών προσόντων.

Μεθ' όλην την άντιπάθειαν ήμών προς όλα τα άστυνομικά όργανα, όφείλομεν να συγχαρώμεν τω κυρίω ύπαστυνομώ Πειραιώς έπι τη γενναία συμπεριφορā άπέναντι των άποπειρών δηλητηριάσεως του σκωληκεμπόρου Λάμπρου! 'Εν μόνον σφάλμα έκαμεν ό κ. ύπαστυνόμος ότι δέν έκράτησεν όλίγους σάκκους άλεύρου, έντός των όποιων να περικλείση αυτόν τον κύριον, διά να ίδη άν οι άλευροσκώληκες πλην των ίχθύων δύναται να παχύνωσι και Λάμπρους! Και ειχε τό θάρρος να μας γράψη και την διατριβήν του και ν' άποπειραθ ή να κινήση τον έλεόν μας! 'Αφου περιέφερε τα σκουλικιά του με τό άτμόπλοιον του γύρου και δέν μπόρεσε ν' άπατήση τους Μωραΐτας, τα κρατούσε εις τας άποθήκας διά να ψωμίση μ' αυτά τους 'Αθηναίους. 'Ο άνθρωπος πρέπει να πλουτίση δέν του εφθανε ή είδεγθε ή ανάμειξις του εις τα της στρατιωτικής γαλέτας, έπρεπε ή σκωληκομανία του από του στρατού να έπεκταθ ή και εις τους πολίτας.

Αυτή ή διαιτητική των τάρων την όποιαν ό κ. Λάμπρος ζητεί να έπιβάλη εις τους ζωντανούς τον κάμνει ρωμαντικώτατον άνθρωπον, άξιον να τον κατακτήση ή πλέον καλλιστέφανος καρδιά! 'Αν ήμην Βισαγγελεύς θα τον κατεδίωκα και θα τω έπέδωλον να διημερεύση επί ίκανάς ήμέρας έντός τάρων, ίσως κατευνάξετο όλίγον ό προς τους σκώληκας έρωσ του.

Σκάνδαλον ζωασφαλιστικόν διοργανίζει εις τα Βελουτζιακά ό κ. Παπαμιχαλόπουλος. Την φοράν ταύτην κινδυνεύει ό κ. Μπένης. Φωνάζομεν λοιπόν ότι τα γνωρίζομεν όλα και διά σήμερα τουτο άρκει.

'Εκ Πειραιώς γράφουσιν ήμιν ότι ή πρωτότυπος κωμωδία παρασταθείσα έσχάτως ό Γέρων του 'Υμητού έτυχε θερμής έπιδοκιμασίας εν τω θεάτρω. Τό πιστευόμεν, άφου είναι έργον της παιδείας και τόσφ πραγματικής εν τοις ρωμαντικαίς αυτής τάσεσι Μούσης του φίλου ήμών κ. Γεωργίου Στρατήγγη, γνωστού και εκ δημοσιουθείτης ήδη συλλογής λυρικών αυτού ποιήσεων. 'Αλλα δε έργα αυτού άνέκδοτα, φιλικώς γνωσθέντα εις ήμάς, τω ύπόσχονται καλήν θέσιν εν τω νεωτέρω Παρνασσώ, εάν θελήση μόνον να ύποβάλη την Μούσαν του ύπό πειθαρχίαν και έπιμέλειαν. Καλόν θα ήτο εάν και από της 'Αθηναϊκής σκηνής των 'Ολυμπίων παρίστανον τό χάριον έργον του κ. Στρατήγγη.

Μας διηγούνται τραγικά περι της έλευσίνης καταστάσεως του Σφαγαίου. 'Απέθη τμήμα εκ της Κολάσεως του Δάντου. Ούτε νερό, ούτε τίποτε, αλλά γη δύο μέτρων πάχους εις αίματος και άτμοσφαίρα ήτις όλα τα σφαζόμενα ζώα τα καθιστά ίσως θησιμαία πριν σφαγώσιν. 'Αλλα τίς να φροντίση περι της καταστάσεως αυτής; 'Ο Δήμαρχος; Δέν τον άφίνει ό κ. Φιλήμων. 'Ο κ. Δούκας; Δέν τον άφίνει ό κ. Μανέτας. 'Αχ! 'Αθηναίοι μου ποτέ δέν έφραναζόμεν ότι θα έλαμβάνετε άθρόοι όλοι την ύψηλήν άπόφασιν ν' αύτοχοιριάζητε! 'Από τουδε ό καλλιτέχνης 'Ασμοδαίος σάς άπθανάτισε, στήσας άνδριάντα εις τον μέγαν θεόν σας χοζέρον.

'Ο από της εποχής του Κόδρου ένδύων τους 'Αθηναίους μέγας έμποροράπτης κ. Λαμπίκης μεταβαίνει προσεχώς εις τας ευρωπαϊκάς μεγαλουπόλεις κομιστής του εκλεκτότερου ύλικού διά τα Καταστήματά του. 'Αλλα πριν ή αναχωρήση, έννοσι να τον ένθυμηθώσιν οι άθροί του όφείλεται ένταύθα και εν τας έπαρχιαίς διότι ύπερ αυτών και πάλιν θα κοπιάση και θα εκλέξη και θα θαυματουργήση ό κ. Λαμπίκης. Τό Μή Χάρισαι λοιπόν μετά λύπης του γίνεται όργανον τοιαύτης λυπηράς ύπομνήσεως, αλλά και πιστεύει ότι ή ύπόμνησις του θα κρούση φιλοτίμους ψυχάς και φιλοτιμώτερα βαλάντια. Είπεν!

Μεγάλη θεατρική έσπέρα σήμερα εις τό θέατρον των 'Ολυμπίων. 'Οι μέγα άντεπιδημικόν θα παρασταθ ή νέα κωμωδία του κ. Σουρζή, ή έπιδημία. 'Οσοι φοβείσθε την έπιδημίαν, πρέπει να γελάσητε με την 'Επιδημίαν του Σουρζή.

Και μεγάλη του Μή Χάρισαι ήμέρα την Κυριακήν. Δημοσιεύει την 'Επιδημίαν του Σουρζή.

ΨΤΗΣ ΜΟΥΣΑΙΣ.

Ω σεις, ένένεα Μούσαις, έλάτε μαζί όλοις
'Στου μπουνταλά έμένα τό άδειανό κεφάλι,
Και δόσατέ μου λύραις, βιολιά και μπασαβύλαις,
Ν' άρχίσω συναυλία ποιητική μεγάλη.
Ναι, Μούσαις, βοηθάτε να ψάλλω λευθεραις,
'Αντάραις, αίμα, μάχαις, ρουκέταις, κουμπουραις.

'Αλλά με συγχωρείτε, άφροπλάσμεναις κόραις,
'Ενφ παντού ερήνη και τάξις βασιλεύει,
'Εγώ ζητώ να ψάλλω πολέμους και σπαζόραις,
Και θέλω άφρισμένοσ ό 'Αρης να κατέβη.
Γι' αυτό και σεις πετάτε, χρωσαίς μου κοπελούδαις,
Και φεύγετε μακριά μου ώσαν τής πεταλούδαις.

Είμαι τρελλός, τό ξέρω, μά για πολλή μου χέρι
Μη φύγετε, σταθήτε, και ό,τι θέτε ψάλλω,
Τόν έρωτα, τό κύμα, τά άστρα, τό φεγγάρι,
Κι' ύπόσχομαι 'στό νού μου πολέμους να μη βάλλω.
Μά σεις δέν μου άκούτε τήν τόση φλυαρία . . .
'Α ! ριπιτι σάς πάει για τήν επιδημία.

Κι' έγώ σάς δικαίωνα γι' αυτή σας τή φευγάλα
Γιατί εις όποιο μέρος ίδητε βρώμα 'λίγη,
Και όπου και άν πιήτε βρώμιο νερό μά στάλα,
Εύθός φτερά στα πόδια και όπου φύγη φύγη.
Σεις θέτε μέσα κι' έξω να ήσθε καθαράις,
'Ωσαν τό χιόνι άσπραις, άφράταις, τρυφεραίς.

Λοιπόν 'στόν 'Ελικώνα άπάνω άνεβήτε
Γιατί και μία ώρα άν μείνει' έδώ πέρα,
Σε ποιά ποτάμι μέσα ή λίμνη θα λουθητε ;
Ποτάμια, λίμναις, όλα είναι γεμάτα λέρα.
'Από τά κρυσταλλένια νερά τής Κασταλίας
Νά πίνετε 'στό βρώμιο νερό τής Δημαρχίας ;

Θεός να σάς φυλάξη, άγαπηταίς μου Μούσαις !
Σαράντα, άν μπορήτε, να κάμετε ποδάρια,
και φύγετε άμείως σαρανταποδαρούσαις
'Από τους 'Ιλισούς μας κι' από τά Κεφαλάρια.
Θά γίνεται βρωμούσαις, κι' οι ποιηταί μαζί,
Και δέν θα ήναι βρώμαις μονάχα οι πεζοί.

Σάν τή 'δική μου Μούσα μη θέτε να γενήτε,
Που όπου και άν τύχη τό μπάνιο της θα κάμη
'Εκείνη είναι βρώμα και μη τήν μιμηθήτε,
Αυτή ευθός βρωμίζει και καθαρό ποτάμι.
Σεις μένετε για πάντα εις τά ψηλά έκει,
Και γύρω σας σκορπάτε άγγέλων μουσική.

'Εδώ δέν είναι άλλο, παρά μονάχα λέρα,
Και τούτη είναι τώρα ή μόνη πατινάδα,
όλα βρωμούνε, Μούσαις, σ' αυτή τήν άτμοσφαιρα,
κι' από τή βρώμα νοιώθω πώς είμαι 'στην 'Ελλάδα.
Μακριά λοιπόν άμέσως από τή γη αυτή,
Μακριά και από 'μένα τόν βρωμοποιητή.

Souris

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Περί έσωθράκων και μη χάνεσθε.

Σήμερον θα ήμαι shocking.
Κρίνω καλόν να προτάξω τήν προειδοποίησιν ταύτην, ίνα
οί άγαθοί άναγνώσται του αΜη Χάνεσαις, άμα φθάσωσιν
εις τό ιδιόν μου άρθρον τό ύπερπεδηήσωσιν, άν ήναι σε-
μνοί και αιδήμονες, ή διέλθωσιν αυτό έν σπουδή φράσον-
τες τά ότα και τήν ρίνα, ως οι άγαθοί άστοί των 'Αθη-
νων, δσάκις έξ ανάγκης έπρόκειτο να διέλθωσι ρύμνη τινα,
έστω και πρό του άστυνομικού καταστήματος κειμένην, πρό
τής έφευρέσεως τής χλωριούχου τιτάνου.

Αν πταίω έγώ, όμως πταίει τό θέμα μου· θέμα μου δε
είνε . . . θα τό πιστεύσητε ; τά έσωθρακα των όρχηστρίδων
του αΠαρθενώνος, τά όποια σήμερον δι' έμέ εινε τρισέ-
βαστα, ως τό Ιερόν βρακίον τής Φατμές.

'Ότε πρό αρκετών ήμερών μετέβην εις τας αΜούσαις,
είδον τέσσαρας χορευτριάς, ληθθείσας έξ ένός των έσχάτων
θεάτρων του Via del molo τής Νεαπόλεως, όρχουμένας όπως
ό Θεός ήθελεν επί τής σκηνής, και ένδεδυμένας τήν άνε-
βολήν των όρχηστρίδων, ήτις ύπάρχει έν χρέσει, άφ' ής
έποχής έφευρέθη ό τρόπος του καθαρίζειν τους όνυχας. Με-
ταβάς όμως προχθές εις τόν αΠαρθενώνα, είδα τας αυτάς
χορευτριάς θαυμαζόμενας ύπό τά αυτά πρόσωπα, ποιούσας
τά αυτά και χειρότερα βήματα, φερούσας τήν αυτήν άνε-
βολήν, αλλά και πρός τοίς άλλοις ύπό τά έσωφούστανα
μικρά έσωθρακα, διήκοντα μέχρι του μέσου του σκέλους,
άκριβώς όια φέρουσιν αι συνήθεις ζύλιναι πλαγγώνες. 'Η-
ρώτησα δια τόν νεωτερισμόν και έμαθον ότι έγένετο τή
διαταγή του Δουκός τής 'Αστυνομίας.

'Η διαταγή αυτη συμπίπτει άληθώς με τήν άλλην περί
έμφράξεως των ύπονόμων, και περί έπιχειρέσεως δι' ασθέστων,
άλλ' άγνοώ άν στήριζεται επί των λόγων τής δημοσίου
ύγείας, διότι ή επί ταύτης έπιτροή των όρχηστρίδων εινε
λίαν έμμεσος. 'Επειτα δέν ειζεύρω κατά πόσον συμφωνεί
με τά διεθνή νόμιμα, διότι δέν πιστεύω εις τήν έσχάτως
συνομολογηθείσαν ίταλο-έλληνικήν σύμφασιν να έτέθη ιδιαι-
τέρα ρήτρα περί των έσωθράκων. 'Αλλ' επειδή πρόκειται
περί έμφράξεως όπωςδήποτε, είμαι κατά πάντα σύμφωνος,
και θα προέτεινον μάλιστα να τειθ ή εις τό στόμα των ρη-
τόρων μας, μηδ' αυτού του κ. Δουζίνα εξακουμένου, ζώνη
παρθενίας, έξ εκείνων άς μεταχειρίζοντο κατά τόν μεσαι-
ωνα, να φραχθ ή ό στόμαχος των πολιτικών μας δια σιδη-
ρέας κιγκλίδος, να φραχθ ή τό δοχείον, έν φ περιέχονται οι

προτοιμασμένοι επικήδειοι του κ. Πανταζή, να φραχθ ή
τετάρτη στήλη του αΤηλεγράφου και του α'Εθνικού Πνεύ-
ματος, δια να μη δημοσιεύσωσι πλέον προσκλητήρια έπι-
στράτων. 'Αλλ' ουχ ούτως έχει. 'Ο λόγος όστις ύπηγόρευσε
τό δρακόντιον τούτο μέτρον, στήριζεται επί τής δημοσίας
ήθικης.

'Αρα τά τέσσαρα έκείνα λευκά έσωθρακα, ών ή πάναγνος
λευκότης άστράπτει επί τής χθαμαλής σκηνής του αΠαρθε-
νώνος εινε ισάριθμοι πτέρυγες άγγέλων, άπομακρύνουσαι
πάντα βέβηλον λογισμόν. Είναι αι τρεις χριστιανικαι άρε-
ται, ή Πίστις, ή 'Ελπίς και ή 'Αγάπη, αίτινες έγέννησαν
και τετάρτην χριστιανικήν άρετήν . . . τήν 'Αστυνομίαν.

**

'Αλλά δέν εινε τούτο μόνον. Τά τέσσαρα έκείνα έσω-
θρακα είναι φάροι φωτεινοί, ών ή αίγλη, ένφ φωτίζει άφ'
ένός τήν σεβασμίαν μορφήν των ίεροεξεταστών τής 'Αστυ-
νομίας, όδηγεί τό πνευμά μου μέχρι των άπωτέρων ση-
μείων του όρίζοντος και με κάμνει να γένωμαι φιλόσοφος
και όνειροπόλος. Τίς θα τό έπίστευεν ότι ή φιλοσοφία έχει
ανάγκην ένιοτε των έσωθράκων, όπως τή χρησιμεύουσιν ως
σημείον έκκινήσεως δια τας μελέτας και τας έρευνας της !

Πλήν αι σκέψεις μου δυστυχώς δέν είναι ευχάριστοι. Τά
έξαγομένα αυτών είναι μεμψίμοιρα δλίγον. 'Ιδού αυτά.

'Ότε μία κοινωνία έχει ανάγκην τής 'Αστυνομίας όπως
έπιβλέπει και προστατεύη τήν ήθικήν της, άλλοίμονον τότε
εις τήν κοινωνίαν έκείνην !

'Ότε ή ήθική έχει ανάγκην των άστυνομικών διαταγμά-
των όπως έπιβάλλεται εις τήν κοινωνίαν, άλλοίμονον εις
τήν 'Ηθικήν.

Κανών γενικός· ή 'Αστυνομία είναι ή παθολογία τής πο-
λιτικής· παν ό,τι ανάγκηται έμμέσως ή άμείσως εις τήν δι-
καιοδοσίαν της είναι νόσημα.

Και τά φύλλα τής συκής, δι' ών ή 'Αστυνομία ζητεί να
θωρακίση τήν αιδώ των σαρκίνων νευροσπάστων του αΠαρ-
θενώνος ; είναι φάρμακον έλέγχον ασθένειαν δεινήν : τήν
σεμνοτυφίαν.

'Η λέξις περιέχει μέσα της τόν τύπον, ασθένειαν του
συρμού σήμερον, και με σώζει από τας περαιτέρω εξηγήσεις.

**

'Ός είδω άφικνούνται αι σκέψεις μου, και προχωροῦσι
και μακρότερον. Δέν προχωρώ όμως διότι ό προορηθείς τύ-
φος άπαγορεύει τήν Άμμαν. Δέν έπιτρέπει ούδ' εις έμέ να
τήν γράψω, ούδ' εις σας να τήν άκούσητε.

'Αλλ' εκ των δλίγων τούτων δύναται πās τις ευκόλως
να εικάση μέχρις όποιων σκέψεων έμπορεί τις να παρασυρ-
θ ή έμιλών περί έσωθράκων και πόσα δύναται να ειπ η.

'Ός ό ήμιπολιτισμός έφόνευσε τήν πρόδόν μας, και ή
σεμνοτυφία έδηλητηρίασε τά δημόσια ήθη μας.

'Εχομεν τήν μωραν άζήωσιν να δεχθώμεν τόν πολιτισμόν
τής Δύσεως με τό δικαίωμα τής άπογραφής. 'Αλλά τούτο
δέν γίνεται, κύριοί μου.

'Ο πολιτισμός είναι τό ύδωρ του δημάρχου μας. 'Ενέχει
έν εαυτώ άδιόρατα τά μιάσματα, ως έκείνο τά βακτηρίδια.
Θέλετε να δροσισθήτε ; πρέπει έξ ανάγκης να πίνητε και
βακτηρίδια.

Και έκείνα, καθώς ταῦτα διέπουσι νόμοι άπαραγραπτοι
και άνεξιχνίαστοι, νόμοι τής φύσεως πηγάζοντες εκ τής γε-
νικής άρχής τής γενέσεως και τής φθοράς, μέχρι των όποιων

δέν έξικνούνται ούδδ τά μικροσκοπία του κ. Δεληγιάννη, ή
αι χημικαι αναλύσεις του κ. Χρηστομάνου, ούδδ αι παρθε-
νικαι διατάξεις τής Διοικητικής 'Αστυνομίας.

Θέλετε τόν πολιτισμόν, ή θέλετε να διατηρήσητε τά άρ-
χαία πατριαρχικά σας ήθη ; *Αν θέλετε τό δεύτερον, τε-
θήτε ύπό καθαρίν, διακόψατε πāsν σχέσιν, πāsν έπιμι-
ξίαν, καταργήσατε τόν άτμόν, τόν ηλεκτρισμόν, και ζή-
σατε ως κοχλίας έντός του κελύφους σας.

*Αν θέλετε τόν πρώτον, δέχθητε άνερευθηρίαστως και άνευ
δρων αυτόν, και άφήσατέ τον ήρέμα να έπιτελέση τήν εξέ-
λιξιν και τήν πρόδόν του. Δέχθητε τά ευεργετήματα όμου
με τά κακά του, διότι και ταῦτα κακά θεωρούμενα σήμε-
ρον ένδέχεται να θεωρηθώσι σωτήρια αύριον.

**

'Η σεμνότης των δημοσίων ήθων δέν έπιβάλλεται· τά
ήθη εινε άποτέλεσμα τής άγωγής. Φροντίσατε εις ταύτην,
άν θέλετε να μετριάσητε τήν διαφθοράν και τήν παραλυ-
σίαν.

'Ενσταλάξατε τό σπέρμα τής ήθικης, αλλά τής ύγιούς
και τής λελογισμένης εις τόν λαόν, και δότε τό παράδειγμα
σεις από τής έξουσίας.

Μη άφήσητε τόν Νικολόπουλον να διδάσκη τό κυβερνάη,
μη τόν Βελέντζαν τό διαχειρίζεσθαι, μη τόν Σπανόν τά
πρός τόν πλησίον καθήκοντα.

'Επειτα κατέλθετε εις τήν κοινωνίαν, ανατρέξατε εις
τάς πηγάς, σπουδάσατε τά μέτρα τά κατάλληλα, όπως έπι-
φέρητε περιθαλψίν τινα και θεραπείαν.

*Αλλως, όταν ή μόνη περί ήθικης φροντίς σας περιορίζε-
ται εις τό προηλακίζειν τόν τυχόντα διαβάτην, διότι εθ-
ρυσεν επί τοίχου τινός, άφου δέν εύρίσκονται ούρητήρια, εις
τό καταβασιανίζειν τό εξοκεϊλαν θύμα, τό πωλούν τήν σάρ-
κα αντί τροφής, δια λόγους χρηματολογικούς, και τό έπι-
βάλλειν έσωθρακα λευκά εις τας όρχηστρίδας, ένφ άφ' έτέ-
ρου έπιτρέπει τήν μεταβολήν των δημοσίων περιπάτων εις
άνεξάντλητα μεταλλεία λιπαράς ύλης, και παραβλέπετε
τήν συνήην εμφάνισιν των στοργγγύλων μετεώρων εις παν
έντός τής πόλεως οικόπεδον, και παρέρχεσθε έν σιγή τας
άνονύμους νυκτερινάς συνεντεύξεις πολλών δυάδων του αυ-
του φύλου έντός των δημοσίων κήπων, και κλείετε τόν ένα
όφθαλμόν εις τήν αίσχράν σωματεμπορίαν, τότε έχω τήν τι-
μήν να σας ειπω, ότι βδελύττομαι τήν ήθικήν σας και ότι
κηρύσσομαι πρώτος έγώ άνήθικος.

**

'Ακούσατέ μου, κύριοι τής 'Αστυνομίας· άφετε τά πράγ-
ματα να τρέχωσι τόν φυσικόν των ρούν. 'Αφήσατε τας με-
ταφράσεις εις τόν κ. Λεονάρδον, τά κατά περιόδους δημο-
κρατικά άρθρα εις τόν Φιλήμονα, τήν άγγλικήν Ιστορίαν
εις τόν Κασσιμάτην, τά επικά ποιήματα εις τόν 'Αντωνιά-
δην και τήν φυσικήν άναβολήν εις τας χορευτριάς του Παρ-
θενώνος.

Μη πράξητε ό,τι πράττουσι σεμνότυφοί τινες 'Αγγλίδες·
αίτινες περιβάλλουσι με κάλυμμα τους πόδας των τραπε-
ζών μόνον· διότι άγγλιστί καλοῦνται legs, ήτοι σκέλη,
τουθ' όπερ δέν έμποδίζει να έπιδειξώσιν Ιεροκρυφίως τά
όμώνυμα αυτών μέλη, άν ή ανάγκη τό καλήση.

Και τέλος, άν επιμένετε εις τήν άπόφασίν σας, έστέ
τουλάχιστον συνεπείς και εφαρμόσατε αυτήν μετά δικαιο-
σύνης.

Όταν πρόκειται να σωθῶσι τὰ δημόσια ἤθη, πρέπει νὰ μὴ παραμελήσῃτε τίποτε. Ὅρεϊλετε ἐπομένως νὰ διατάξετε τοὺς λαχανοπώλας νὰ πωλῶσι τοῦ λοιποῦ τὰ ἀγγοῦρια τυλιγμένα ἐντὸς χαρτίου· νὰ διατάξετε τοὺς κηπουροὺς νὰ δίδωσιν ἄλλο σχῆμα εἰς τὰ ῥεπάνια· νὰ ἐπιβάλλῃτε εἰς τὸν κ. Σλήμαν νὰ ἐνδύσῃ μὲ ἐν τοῦλάχιστον νυκτικὸν ὑποκάμισον ἕκαστον τῶν ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τοῦ μελάθρου τοῦ ἀγαλμάτων· νὰ φροντίσῃτε ὅπως κατὰ διαστήματα ἐνεργῆτε ἐγγύσεις ἀπὸ βρωμιούχον κάλι εἰς τοὺς περιπλανωμένους κύνας, ἵνα καταπραῦνομένων τῶν νεύρων τῶν μὴ ἀφίενται εἰς αὐτῶν λιλαν εὐφρόνους ἔρμους ἐν μέσῃ ὕδῳ, καὶ ἐπὶ τέλους ὀφείλετε ν' ἀνασῶρετε τὴν βράκκαν τοῦ κ. Τσουτσουανάτου μέχρι τοῦ μετώπου διὰ νὰ τὸν καλύψῃτε ἐλόκληρον. . . .

Ὁὕτω λησμονοῦντες τὰ ἐπίγεια θέλομεν κανονίσει τὰς οὐσιακὰς ὁρμὰς μας συμφώνως μὲ τὰς διατυπώσεις τοῦ Τριφύλλου, καὶ χάρις τῇ εὐλογίᾳ τῶν ἐπισκόπων Τρίκκης καὶ Θεσσαλονίκης θέλομεν καταστῆ ἀξιοὶ κληρονόμοι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν!

Ὡ Μολιέρ! διατί δὲν ἐρόνευες τὸν πρῶτον Ταρτούφον!

Τενεκές.

Τίς πταίει; οἱ ἄρχοντες ἢ οἱ ἀρχόμενοι;

Σὰς γράφω φέρων ἐπὶ τῆς καρδίας μου δύο τραύματα τὰ ὁποῖα ἤνοιξεν ὁ κοιλιακὸς τύφος, τῇ βοήθειᾳ τοῦ Δημέργου καὶ τοῦ δημοτικοῦ αὐτοῦ συμβούλιου.

Εἶναι θαυμασμοῦ ἀξία ἡ ὑπομονὴ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ, μεθ' ἧς οὗτος ἀποδέχεται τὴν σφετέρεισιν τῆς παρουσίας του, τὴν ἐξουθενώσιν τῆς τιμῆς του, τὴν δολοφονίαν τῆς ζωῆς καὶ ὑγείας του, ἐν μιᾷ φράσει, τὴν ποδοπάτησιν τῶν ἀπολύτων αὐτοῦ δικαιῶν.

Γνωρίζετε, κ. συντάκτα, τὸ αὐτον ἀκόμη πρόβλημα—τῆς διαφθορᾶς τῶν λαῶν ὑπὸ διαφθορῶν κυβερνητῶν, ἢ τῆς γενέσεως τούτων ἐκ τῶν σπλάγγων διεφθαρμένων κοινωτιῶν.—Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων συντρέχει εἰς τὴν λύσιν τοῦ δυσκόλου προβλήματος.

Ὁ Κουμουνδούρος εἶναι τὸ τέκνον τοῦ ἔθνους. Τὸ ἔθνος ἐξεσχίσθη προδοθὲν εἰς τὸ μέγα αὐτοῦ ζήτημα, καὶ συγχρόνως κατέπιε τὴν προδοσίαν, ἀπαράλλακτος ὡς τὸ μικρὸν παιδίον, μετὰ πολλὰς φωνασικίας, ῥοφᾷ ἐπὶ τέλους τὸ δίδόμενον αὐτῷ φάρμακον, κλείον τοὺς ὀφθαλμούς του. Ὁ Βελέντζας κατεσχίσθη τὰ δημόσια, καὶ ὅμως ὁ οικονομολόγος αὐτὸς εἶναι ὁ δυνεὶ ἐξ οὗ διαγιγνώσκει τὸν τὸν. . . . Ἐλλῆνα. Ὁ Δήμαρχος Ἀθηνῶν εἶναι ὁ μακελλάρης τῆς ὑγείας τῶν συμπολιτῶν μας, καὶ ὅμως ὁ Δήμαρχος εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν τέκνον τῶν Ἀθηναίων.

Σὰς γράφω, ἐπαναλαμβάνω, φέρων ἐπὶ τῆς καρδίας μου δύο βαθῆ τραύματα τὰ ὁποῖα ἤνοιξεν ὁ δημοτικὸς τύφος: καὶ ὅμως τὸ δημοτικὸς αὐτὸς, εἶναι μία λέξις περιληπτικῆς οὐσίας ἐν ἑαυτῇ καὶ Δήμαρχον καὶ δημότα, καὶ ἀρχοντα, καὶ ἀρχομένους.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀφορμὴ τῆς μαστιζούσης ἡμᾶς νόσου ὁ Δήμαρχος μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς.

Ἐνθυμίσεθε, κ. συντάκτα, τοὺς στεφάνους οὓς ἐθέσαμεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νεαροῦ μας δημάρχου. Τοὺς στεφάνους ἐκεῖνους ὁ Δήμαρχος θέτει σήμερον ἐπὶ τοῦ νεκροκραββάτου τῶν προσφιλῶν μας! Τί πταίει ὁ ἀτυχὴς Δήμαρχος; Τόσον ἠδύνατο, τόσῳ μόνον πράττει. Ἀλλὰ τὸ ἔκαμεν ἐκ προθέσεως, ἀλλὰ ἠμέλησεν, ἀλλὰ. . . ἀλλὰ. . . ἀλλὰ τότε πῶς οἱ δημόται δὲν ἔθραυον τὴν κεφαλὴν του; οἱ δημόται

πῶς δὲν ἠνάγκαζον αὐτὸν νὰ ὀρύξῃ ὑπονόμους, νὰ καθάρσῃ τὰ ὕδατα, νὰ ἰδρῶσῃ οὐρητήρια; Μήπως δὲν ἐγγώριζον ὅτι ἐφ' ἧς ἡμέρας ἀνέλαθεν αὐτὸς τὸν δῆμον, μᾶς ὀδηγεῖ πρὸς τὸ νεκροταφεῖον; Μήπως δὲν ἤκουον καθ' ἡμέραν τὰς κραυγὰς, τὰς διαμαρτυρήσεις, τὰς ἀπειλάς, τὸν ὄρυθον; Δὲν ἐβλεπον τὰ ὕδατα; Δὲν ἤσθάνοντο τὴν ἀποφορὰν τῶν οὐρῶν δὲν. . . ; δὲν. . . ; Τί ἐπραξαν οἱ δημόται; Ἀνέηκαν τὰς ἐλπίδας αὐτῶν εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον!! Ἀλλ' ἂν τοῦτο εἶναι ἀληθές, ἡ χεὶρ τοῦ θεοῦ, τοῦ διαδόχου (ὅν τινά προτιμάτε ἐκ τῶν δύο) δικαίως καταφέρει ἐφ' ἡμῶν καὶ τῶν τέκνων μας τὰ τυρώδη αὐτοῦ κτυπήματα.

Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον! μὰ τὴν ἀλήθειαν τὸ δημοτικὸν αὐτὸ συμβούλιον ἄπορον πῶς δὲν συνετέλεσεν εἰς τὴν διάδοσιν καὶ ἄλλων ἐπιδημιῶν, ἀφοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ παλαιοπαῖδά τινα καὶ ἀπὸ μερικῶν ὕδροκεφάλους. Ἐτυχῆ ποτε νὰ παρευρεθῆτε ἐν τῷ δημοτικῷ αὐτῷ συμβούλιῳ; θὰ σὰς συνεβουλεύομεν καλλίτερον νὰ σκοτώσῃτε τὸν καιρὸν σας εἰς τὸν παιδικώτερον, ἀλλὰ καὶ μωρότερον σύλλογον. Ἀναγνώσατε τὰ πρακτικὰ αὐτοῦ, καὶ θὰ ἐνοήσῃτε τὴν ἀλήθειαν τῶν γραμμῶν μας. Καὶ πῶς ὄχι; Τίνες ἀπαρτίζουσι τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Ἀθηναίων; Γνωρίζετε μεταξὺ τούτων κανένα βιομήχανον, κανένα ἔμπορον, κανένα ἔμπορῶν, κανένα ὑποδηματοποιὸν, κανένα ἐπὶ τέλους πρακτικὸν ἄνθρωπον, πονοῦντα διὰ τὴν ἐκλέξασαν αὐτὸν πόλιν, διὰ τοὺς ἐκλογεῖς του, διὰ τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ του; ὄχι, ὄχι ἀπολύτως ὄχι! . . . Ὅλοι, δικηγόροι, δικηγόροι, δικηγόροι. . .

Ὡ δικηγορία, πόσῃ διαφθορὰν εἰσήγαγε εἰς τὴν ἀγνήν μας πατρίδα!

Ἀλλ' ἡ ἀστυνομία θὰ μὲ εἰπῆτε τί ἐπραττεν; Ἡ ἀστυνομία συνέτρεξεν εἰς τὸ ἔργον τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, ἀφίνοσα νὰ σφάζωσιν ὅπου ἤθελον οἱ κρεοπῶλαι, νὰ πωλῶσιν ὅπου ἤθελον οἱ ὀπωροπῶλαι, νὰ οὐρῶσιν ὅπου ἤθελον οἱ ἰνυπότακτοι Ἑλληνες, καὶ νὰ συμμετέχῃ καὶ αὐτὴ ὄλων τῶν ἐν λόγῳ ἄθλων! Ἐν τούτοις τὴν ἀστυνομίαν αὐτὴν τὸ ἄστῳ μας τὴν ἀνεγχεῖται ἀνέκαθεν, τὴν εὐνοεῖ, τὴν συμπαθεῖ, καὶ δὲν δύναται νὰ ἀνανεύσῃ χωρὶς αὐτῆς! Ἐρωτήσατε ἂν θέλετε τὰ χαρτοπαικτεῖα, τὰ σφαγεῖα, τὰ πορνεία, καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἴα ὅσα ὑπάγονται εἰς τὴν ἐπίβλεψιν καὶ προστασίαν τῆς ἀστυνομίας, καὶ θὰ πεισθῆτε.

Τῶρα δὲν μένει πλέον παρὰ ἡ Νομαρχία· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ. . . αἱ! αὐτὴ ἀνέμενε τὴν ἀστυνομίαν καὶ τὴν δημοτικὴν ἀρχήν. Ἀλλὰ τότε ἡ κυβέρνησις; Ἡ κυβέρνησις τότε μὲν κατεγίνετο εἰς τὴν ὡς οἶόν τε ἀναίμακτον κατὰκτῆσιν τῶν ἐπαρχιῶν, σήμερον δὲ καταγίνεται εἰς τὴν ὡς οἶόν τε ἰναίμακτον ἀποτελεῖωσιν καὶ ἡμερον ταφὴν τῶν πτωχῶν τομπολιτῶν μας. Θεᾶται ἀπαθῶς τὴν ἐπίρριψιν τοῦ ἐγκλήματος ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας εἰς τὴν Νομαρχίαν, ὑπὸ ταύτης πάλιν εἰς τὴν Νομαρχίαν, καὶ ὑπὸ τῆς Νομαρχίας εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ὡς τὸν λεγόμενον ἔμπορικὸν γύρον ἢ μεταφορὰν, συγκαλεῖ ἱατροσυνέδρια, καθόσον εὐκαιρεῖ ἀπὸ τὸν μετὰ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐνδοξον ἀγῶνα, καὶ θάπτει, θάπτει, αἰωνίως θάπτει.

Τὸ συμπέρασμά μου ἐν τῇ μακρᾷ μου ταύτῃ ἐπιστολῇ, κύριε συντάκτα, εἶναι, ὅτι καθ' ὅν τρόπον—οἰωνηλὸν, πένθημον, βλακώδη—θάπτομεν τὰ σώματα ἡμῶν, κατὰ τὸν ἴδιον θὰ θάπτωμεν, καὶ τὰς ψυχὰς μας, καὶ τὰ δνερά μας καὶ τὰς ἐλπίδας μας, ἐν ὅσῳ δὲν θάψωμεν ἀπαξ διὰ πάντοτε τὴν νεκροθάπτριαν ἡμῶν διοίκησιν.

Εἰς συνδρομητῆς σας.

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ΕΝ ΣΥΡΑ

Φίλιτάι μοι!

Ότε ἐκ Πάρου εἰς τὸν κοιλιακὸν τύφον ἐπέστρεφες διψασμένος διὰ βακτηρίδια, εἰ εἶδον ἐνταῦθα ὀλίγας στιγμὰς, καθ' ἃς ἀνήλθομεν περιπατοῦντες τῆς Σύρας τὸν ἀνήγορον διὰ νὰ ὀσφρανθῶμεν κατὰ τοὺς Συριανοὺς κανέλα καὶ γαρύφαλο καὶ ἴδωμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ἀνω χώραν μὴ δυνάμενοι νὰ ἴδωμεν αὐτὴν, ὡς ἄλλοτε ἐκ τῆς πλατείας, ἐπιπροσθούτος ἤδη τοῦ παμμεγέθους νεοδημίου καταστήματος, ἐν ᾧ, ὡς λέγουσι θὰ κατοικήσωσι πᾶσαι αἱ τοῦ τόπου ἀρχαῖαι, αἱ φέρουσαι θηλυκὸν μόνον ὄνομα, ἢ τοὶ Νομαρχία ἢ Δημαρχία, ἢ Βισαγγελία, ἢ Ἀτμοπλοικὴ ἑταιρεία καὶ αἱ φυλακαί. Κατὰ τὸν ἀνήγορον ἐκεῖνον, ὃν διετρέξαμεν ἀσθμαίνοντες καὶ ἰδρωτὶ πολλῷ περιεσόμενοι, ἤνοιξα, ὡς ἐνθυμίσει, περὶ τὰ διὰ νὰ σὲ καταστήσω κοινῶν πολλῶν ἐν Συρῷ πραγμάτων· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς περὶ τὰς εἰχόμεν τὴν συζήτησιν περὶ τοῦ ἀνωτέρου καταστήματος, σοῦ ἰσχυριζομένου ὅτι δι' αὐτοῦ ἀνωρύχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πλατείας, δι' ὧν ἐβλεπε τὴν πόλιν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πόλεως, δι' ὧν ἐβλεπε τὴν πλατείαν, αἴφνης ἠκούσθη τὸ σφύριγμα τοῦ ἀτμοπλοίου, καὶ ἠναγκάσθη νὰ διπλώσῃ τὴν περὶ τὰς ἀποσχεθεῖς ἅμα τῇ ἀφίξει σου εἰς Ἀθήνας νὰ τὴν ξεδιπλώσῃ καὶ σοὶ στείλω τόσα πολλὰ συριανὰ, ὥστε νὰ μὴ εὐρίσκη τόπον ἐν τῇ κοιλίᾳ σου ὁ ἀθηναϊκὸς τύφος.

Θεωρῶν ἐπομένως περαιωμένην τὴν περὶ καταστήματος τυχαίως παρειαρρυσάσαν συζήτησιν, ἣτις εἰς πολλοὺς Συριανοὺς ἀναπολεῖ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Γόθων, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ῥυτοὶ ἀφῆρουν διὰ τῆς καταστροφῆς, ἐν ᾧ ἐκ. δῆμαρχος Ἐβρουπόλεως ἀφαιρεῖ διὰ τῆς ἀνοικοδομήσεως, ξεδιπλῶν τὴν περὶ τὰς ἐπὶ τινῶν Συριανῶν κεφαλαίων. Καὶ

Α' Πλατεία.

Τὴν κοινωτιῶν τῆς Σύρου, φίλιτάι, θὰ γνωρίσῃς καλῶς, εἰδὼν παρευρεθῆς εἰς τοὺς γάμους, εἰς τοὺς χορούς, εἰς τὸν μόνον τῆς τυφλωθείσης ἤδη πλατείας περίπατον, εἰς τὰ ἐν ταῖς ἐξοχαῖς (ὁ θεὸς νὰ τὰς κάμῃ!) διδόμενα Πικ-Νικ καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς ἀπογευματινάς.

Πλὴν ὅλα αὐτὰ διὰ τοὺς ξένους εἶναι παράδεισοι κλεισμένοι, ἐνῶ διὰ τοὺς Συριανοὺς, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ ὠραῖα ἡμῖσι των, εἶναι παράδεισοι ἀνοικτοί. Οἱ ξένοι τὸ πολὺ δυνάμεθα νὰ μιμηθῶμεν τὰς ραδιὰς χανούμισσας τοῦ ἄλλου κόσμου, αἱ ὅποιαι κατὰ τὸ Κοράνιον, καθὸ γυναῖκες, δὲν δύναται νὰ ἔχωσιν εἰσοδὸν εἰς τὸν Παράδεισον, ταῖς ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ βλέπωσι τὰ ἐν αὐτῷ τελούμενα ἀπὸ τῆς κλειδωνιάς.

Όσοι αἱ ἐκ Σύρας ἐντυπώσεις μου εἶναι ἐντυπώσεις αἰλειδωνιάς καὶ κατὰ συνέπειαν τὰ λόγια μου λόγια τοῦ Κλάδωνος.

Ἀρχίζω τὰ κανκὰν τῆς κακογλωσσίας μου ἀπὸ τῆς Πλατείας.

Μεταξὺ τῶν ὀλίγων Νηρηίδων αἰτινες οὐροῦσι τὸ φροῦ φροῦ τῆς ἐοθῆτος των μέχρι αὐτῆς, ἐξαιρετικῶς ἀποσπᾶτὰ βλέμματα μας μία εἰς τὴν ὁποίαν ἡ φύσις τὰ πάντα ἐπεδαψίλευσεν. Ἐγὼ δὲ μάλιστα, δὲν ἐγνοῶ νὰ ἀπομακρύνω ἀπ' αὐτῆς τὰ βλέμματα μου, ὅχι τόσον διὰ νὰ θαυμάζω τὸ κομψότατον καὶ χάριεν αὐτῆς ἀνάστημα, ὅσον ὅπως ἀ-

νακαλύψω διὰ τῶν θυρίδων τῆς ψυχῆς τῆς, τῶν φλογερῶν καὶ μαγικῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν, τί σκέπτεται, τί μελετᾷ καὶ πῶς θεωρεῖ τὸ θαυμάζον αὐτὴν πλῆθος. Νομίζω ὅτι τὴν διέγνωσαν καὶ ὅτι δὲν θὰ σφάλω, ἐὰν δώσω αὐτῇ τὸν ὅποιον ἐγὼ ἐννοῶ χαρακτήρα. Ἡ πολυθέλητρος αὐτὴ κόρη ἐσυνήθισε νὰ μεταχειρίζηται τὸν ἔρωτα ὡς παιγνίδιον πρὸς διασκεδασίαν τῆς, εἰς τὸ ὅποιον ἐνοεῖ πάντοτε νὰ κερδίξῃ καὶ τὸ κατορθῶναι. Δὲν παραδίδει σπουδαίως οὐδὲν τὴν καρδίαν τῆς, διότι τὴν θέλει ἐλευθέραν. Ἀγαπᾷ κατὰ τύπον τὸν Α. μέχρι οὗ νὰ εὕρῃ ν' ἀγαπήσῃ κατ' οὐσίαν τὸν Β. Θέλει ἀντερραστὰς καὶ διὰ τοῦτο οὐδέποτε δίδει ἐξόφλησιν εἰς τὸν πρῶτον, ἀγαπήσασα δεύτερον. Εἶνε ζηλότοπος, ἀλλ' οὐδέποτε ἀποδεικνύει τὸ πάθος τῆς ἐξ ὑπερφανείας. Δὲν παρέρχεται ἡμέρα χωρὶς νὰ βίψῃ εἰς ἄγραν τὰ δυκτιὰ τῆς, ἀδιαφοροῦσα ὅποια τις ἔσται ἡ λεία, καθόσον δὲν πρόκειται νὰ τὴν δοκιμάσῃ, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ τὴν ἴδῃ περιεπλεγμένην εἰς αὐτόν.

Ἦλθεν ὁμως καὶ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ παιγνιδιάρης ἔρωτα τὴν περιέπλεξε δεινῶς εἰς τὰ δίκτυα εὐειδοῦς τινος ξανθοῦ νέου καὶ ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἐθεωρήθη ὑπὸ τῆς νεανίδος ὡς Καλημέρα, ἐν ᾧ δὲν ἦτο παρὰ ἀτυχῆς δι' αὐτήν. Ἐδῶκίμασε νὰ ἐξασκήσῃ καὶ ἐπ' αὐτοῦ τυραννικῶς τὴν ἐπιτροπὴν τῶν θελητῶν τῆς καὶ νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν ὅλα τὰ σχέδιά της. Ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἴδῃ καὶ τὰ σχέδιά της ἀνατετραμμένα καὶ τὴν ἐπιτροπὴν τῶν θελητῶν τῆς ἀνίσχυρον καὶ ἑαυτὴν ταπεινὴν ἀπέναντι τοῦ νέου.

Ἐν τούτοις πάντες ἠλπίζον ὅτι ἡ νέα θὰ λάβῃ ἐπὶ τέλους τὴν θέσιν τῆς. Παραδόξως ὁμως εἶδον αὐτὴν ἐγκαταλειωμένην ὑπ' αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν θέσιν τῆς ἄλλην μικροτέραν μὲν τὸ ἀνάστημα, μεγαλιτέραν δὲ πολὺ τὴν καρδίαν. Μὲ ὅλα ὅμως ταῦτα, ἐνῶ φρονῶ ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ νικήσῃ ἡ πρώτη ἂν καὶ φανίεται παρητημένη, καὶ τότε ἀλοίμονον εἰς τὸν νέον, πρέπει ν' ἀλλάξῃ τὸ ἐπιθετικὸν του, διότι ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐγνώρισεν τὴν νέαν δὲν ἦτο καλὴ, ἀλλὰ κακὴ τοῦ μέρα.

Τοιαύτη τέλος εἶνε ἡ δεσπονίς τὴν ὁποίαν ἠναγκάσθη νὰ σοὶ περιγράψω ἐν ὀλίγοις, ὅπως ἐνοήσῃς καλλίτερον τὰ λαθὸν χώραν ἐν τῇ πλατείᾳ χάριν αὐτῆς καὶ τὸ ὅποιον το-τούτον μὲ ἐτρόμαξεν ὥστε νὰ μὴ τολμῶ οὐδὲ ν' ἀτενίσω πλέον νεανιδά τινα.

Τὴν κόρην ταύτην περιπατοῦσαν ἐν τῇ πλατείᾳ παρετήρει περισσότερον ἴσως τοῦ πρέποντος νέος τις. Ἐν τῷ ἰγνώσῳ τῆς ἡ κόρη ἢ μάλλον ἐν τῇ ἰδιοτροπίᾳ τῆς, ὑπέθεσε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅτι ὁ νέος δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν παρατηρῇ τοσοῦτον ἀπλήστως καὶ ἐν ἀγανακτήσει πρὸς αὐτὸν στρέψασα τῷ λέγει:

— Τί ζητεῖτε, κύριε, τί θέλετε καὶ μὲ παρατηρεῖτε τόσον πολὺ;—

Ὁ νέος ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ ἀπαθείᾳ καὶ ἀταραξίᾳ:

— Δὲν εἶνε καιρὸς νὰ σὰς εἰπῶ τί θέλω, κυρία μου, τῇ ἀπαντᾷ καὶ ἐξακολουθεῖ τὰ βήματά του.

Φαντασθῆτε τί εἰκὼν! Ἡ Ἀμαζών μας δάκνει τὰ χεῖλη τῆς μὴ ἔχουσα τί ἄλλο νὰ δαγκᾷ, οἱ παραστάντες διακροῦνται εἰς δύο στρατόπεδα, τῶν μὲν ἐπυερμησούντων τὴν ἐτοιμότητα τοῦ νέου, τῶν δὲ κατακρινόντων τὴν σκαλιότητα αὐτοῦ. Μόνος ὁ συνοδῶν τὴν Ἀμαζώνα Τούρκος πρόξενος φαίνεται κατεχαρακτημένος, διότι ἐνθυμήθη τὰς συμπολιτίδας χανούμισσας του αἰτινες καλύπτουσαι τὰ κέλλη των ὑπὸ πυκνὸν γιασμάκι δὲν δίδουσι λαθὴν εἰς σκάδαλα.

Με ἐν τοιοῦτο γίασμάκι καλύπτω κ' ἐγὼ τὸ πραγματικόν μου ὄνομα, δίδων πέρασ εἰς τὴν πρῶτην μου.

Διάκοσ.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ

Ἀποτελέσματα τῆς Βίρας : Ἡ κυρία Φ** ἔγγαμος ἐγένεν ἑσχάτως ἢ τολμηροτέρα λαθρέμπορος τοῦ συζυγικοῦ ἐμπορίου. Ἐπὶ ταῖς πικραῖς παρατηρήσει πατρικοῦ τῆς φίλου, — Ἄφου, λέγει, ὁ ἄνδρας μου βγήκε σ' τὸ κυνήγι, γιατί νὰ μὴν ἐβῶ κ' ἐγώ ;

Ὁ κ. Α. Ν. ἠκούσθη λέγων ἄλλοτε ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος. — Ἐρῖμα νὰ μὴ γεννηθῶ σ' τῇ Γαλλίᾳ ; — Πῶς ; — Ὁ ἀμιλούσα τώρα δύο γλώσσαις σὰν νερό. Τὴν ἑλληνικὴν ποῦ ζεῦρω καὶ τὴν γαλλικὴν. . .

Ἐν συναναστροφῇ ἐγένετο λόγος ὅτι ποτὲ τὰ τέκνα ἐξόχων ἀνδρῶν δὲν ὁμοιάζουν τοὺς πατέρας των. Ἀπὸ τίνος γωνίας εἰς πεταχθεῖς : — Καὶ ὁ Τρικούπης, κύριοι ; — Αὐτὸ εἶναι ἐξαίρεσις, τ' ἀπάντησαν. Ἀπὸ ἄλλης γωνίας πεταχθεῖς ἄλλος : — Ἀμὴ ὁ Ἰησοῦς Χριστός ;

Τὸ ἄκρον ἄωτον εἰς ὃ δύναται νὰ φθάσῃ ὁ ζῆλος τοῦ κ. Δημάρχου πρὸς αὐξήσιν τοῦ ὕδατος : Ὅπου βρῖσκει ποτῆρι γεμάτο νερό νὰ πηγαίη νὰ τὸ χύνη εἰς τὸ ὑδραγωγεῖον.

Μία ἀγαθοπουλίνα ἀναγνωρίζει ἕνα Κύριον εἰς συναναστροφὴν, ὅστις ἐκπλήσεται πῶς τὸν διέκρινεν ὕστερον ἀπὸ τόσου καιροῦ ἀπουσίαν. — Καὶ πῶς μ' ἐγνώρισες λοιπόν ; — Εἶχα κάμει κόμπον σ' τὸ μανδῆλι μου γιὰ νὰ μὴ λησμονήσω τὴν φυσιογνωμίαν σας !!

Φιλοσοφία τοῦ γάμου. Νεαρὰ χήρα ὀλοφύρεται διὰ τὴν στέρησιν τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς. Φίλη τῆς προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, πλὴν εἰς μάτην. Ὅτε φωτεινὴ ἰδέα καθουχάζει τὴν χήραν ὡς νὰ μὴ τῆς συνῆθῃ τίποτε. — Ἄς εἶναι, λέγει, τοῦλάχιστον τώρα θὰ ζεῦρω ποῦ περνᾷ τῆς νύκταις του.

Ἡ Ξ** μετ' ὀλίγους μῆνας θὰ ὑπανδρευθῇ. Εἰς ἐπίσκεψιν τρυφεροῦ τίνος φίλου μεταξὺ ἄλλων τῶν λέγει : — Ξεύρεις, τοχαπινάκι μου, πῶς πανδρεύομαι ; — Ἀλήθεια ; — Βεβαιότατα. — Ἐλα λοιπὸν νὰ φιληθοῦμε !

Μεταξὺ δύο ἐγγάμων. — Καὶ τί κάμνετε εἰς αὐτὴν τὴν ζῆσιν ; Κοιμάσθε χωριστά : — Ἄ ! ὄχι ! διότι ἡ γυναῖκά μου λείπει !

Ὁ κ. Λεβίδης βλέπων ὑδρωπικιώνα κτυπᾷ τὸ μέτωπον του ὡς νὰ ἐφεύρε τὴν πυρίτιδα : — Νὰ τὸν μεταχειρισθῶμεν διὰ κατάθρεγμα τῶν ὀδῶν !

ΘΗΒΑΙΣ.

Θῆβαι 15 Αὐγούστου 1881.

Ὅτε ἐξῆλθον προχθὲς τῶν Ἀθηνῶν, ἕνατος ἐγὼ παρῆσατος μεταξὺ ὀκτώ ἐτέρων συνοδοιπόρων ἐντὸς λεωφορείου, ὅπερ ρυπαρὸν καὶ ἀκαλλώπιστον, ἐφαίνετο ὡς τραχὴλάτος Χάρωνος ἄκατος, ἐν ᾗ ἀπεταμιεύοντο πολλαὶ προγενεστέρων διαπορθμευθέντων ἀμαρτίαι, ὠνευροπόλου πτώματα καὶ θανατιῶντας, καὶ ἐβλεπον τὴν μοιότονον τῶν κηδεῶν ψαλμοφιδίαν, ἔρρινον καὶ δυσάρεστον, ἤχουσαν ἑναυλον περὶ τὰ ὠτά μου, καὶ ἤκουον παραλαύοντα φέρετρα μελανοσκεπῆ καὶ ἐξαπτέρυγα καὶ λευκὰ ἰσρέων ἀμφια, καὶ ὠσφραϊνόμεν νεκρολίθανα, καὶ ἐν τῇ ἀλλοφροσύνῃ μου ἐνόμιζον ὅτι ἐβλεπον ἰπτάμενον ὑπερθεν τοῦ ἄστρου τῆς Παλλάδος τὸ φάσμα τοῦ τύφου, φέρον γενειάδα πυρρότριχα καὶ πῖλον κυλινδρικόν, κρατοῦν δὲ εἰς τὴν μίαν χεῖρα ἡρέπανον, καὶ εἰς τὴν ἐτέραν τὸ ὄμοιωμα τῆς Ἀθηνᾶς Παρθένου, καὶ κραυγάζον ἄ' ὀ τύφος ἤλθε· πρενεvez νεκροθάπτας !»

Ὁ κ. Κατσιμπαλῆς, ὁ ἰδιοκτήτης τῶν λεωφορείων, εἶνε φαίνεται εἰς τῶν θερμότερων ὀπαδῶν τοῦ Ἑθνικοῦ Συνδέσμου, καὶ τὰς πατριωτικὰς του ἰδέας τὰς ἐφαρμόζει ἐμπράκτως ἐντὸς τῶν λεωφορείων του, σιθάζων ἐντὸς χώρου ἐνός καὶ ἡμίσεος τετραγωνικοῦ μέτρου δέκα καὶ πολυλάκις δώδεκα άτομα, τὰ ὅποια ἐνοῦνται πρὸς ἄλληλα διὰ δεσμῶν ἀδιαρρήκτων, κυριολεκτικώτατα.

Οἱ συνοδοιπόροι μας ἦσαν ἀπλοῖκοι καὶ ἀλθάνοφωνοι χωρικοὶ ἐκ Θηβῶν. καὶ Λεβαδείας, ἐξαίρεσιν δ' ἀπετέλει βρακοφόρος Κρής. Πάντες ἀπέπνεον ὀξειαν ὀσμὴν τοῦ ἀγροτικού ἐκείνου εὐρώτος, τόσον συνήθης παρὰ τοῖς χωρικοῖς τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὅποιαν ἐγὼ ἐν τῇ ἰδιορρύθμῳ φρασεολογίᾳ μου ἀποκαλῶ ἄ' Ἑλληνικὸν ὀξέυ. Ἡ ὀσμὴ αὕτη συζευγυμένη ἐντὸς τῆς πνιγνῆς ἀτμοσφαιρας τοῦ λεωφορείου μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἥτις ἐξήρχετο ἐκ τῶν κατωτάτων φιλεργῶν ἄκρων τῶν συνοδοιπόρων μας, μᾶς περιέβαλλε μὲ πικρὸν νέφος, πληρὲς ἀτόμων μικρῶν πνιγνῆς κακοσμίας, ὅπερ ἠδύνατο νὰ φονεύσῃ. . . καὶ αὐτὰ τὰ βλαπτικώτατα τοῦ κ. Δηλιγιάννη.

Ἄν ἐλείπε τοῦτο, καὶ ἂν ἐλείπεν ἡ καταναγκαστικὴ

πορεία, ἢν μᾶς ἐπέβαλεν εἰς τοὺς πόδας μας ὁ ἀμαξοδηγός, ὅπου ἂν ἡ ὀδὸς ἀπὸ ἐπιπέδου ἤρχιζε νὰ γίνεταὶ ἀνωφερῆς, πεζοπορία διαρκέσασα ἐνίοτε καὶ ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν, ἢ ἐκδρομὴ μας θὰ ἦτο λίαν εὐχάριστος. Ἡ νύξ ἦτο ἀστροφεγγής, γλυκυτάτη. Εἰς τὸ βαθὺ κυάνειον τοῦ ἀττικοῦ οὐρανοῦ δῶμα ἐμάρμαιρον οἱ ἀστέρες ὡς δράκεις πολλῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν κερματίων, ῥιφθεῖσαι ἀτάκτως ἐπὶ ὑπερμεγέθους τάπητος κυανοχρόου τάπητος χαρτοπαιγνίου. Γινώσκω ὅτι οἱ τάπητες τοῦ χαρτοπαιγνίου εἶναι πράσινοι, ἀλλ' ὅπως σταθῇ ἡ παρομοίωσίς μου, λάβετε τὸν κόπον νὰ τοὺς ὑποθέσητε κυανούς, καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ ζημιωθῆτε λεπτόν. Ὁ καύσων, εἰ καὶ ἦτο ἡδὴ ἡ δωδεκάτη τῆς νυκτός, ἦτο εἰς ἐπαισθητὸς καὶ ἐντὸς τῆς ἑλαιοφύτου πεδιάδος τῆς Ἀττικῆς, ὀπότεν ἐβλέπομεν μακρὰν σεληγίζοντα τὰ ἀπειροπληθῆ φῶτα. Εἴμεθα τρεῖς συνοδοιπόροι, τρεῖς τέκνα τῆς Βοημίας, θάλλοντα μαρσαμωδῶς ἐντὸς τοῦ κοινορτώδους ἐδάφους τῶν Ἀθηνῶν, ἀδελφὰ ἐν ἀνεκπληρώτοις πόθοις, ἐν ρομαντικαῖς ὀρμαῖς καὶ ἐν πολυειδέσει στέρησει. Ἐρμώμεθα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἵτιου· βαρυθνήτες τὴν ἐπιβεβλημένην θητείαν τῆς κοπιώδους διανοητικῆς ἐργασίας, βαρυθνήτες τὴν μονοτονίαν τῶν νεκρωσίων ψαλμῶν καὶ τῶν πενήθιμων εἰδήσεων, ἐθραύομεν αἰφνης τὰ δεσμά, καὶ ποιήσαντες ἀπεργίαν, ὡς Παρῖαι χειραφετηθέντες, μὲ τὸ βαλάντιον ἰσχυρόν, ὡς οἱ σύροντες ἡμᾶς ἴπποι, παρῆδομεν τὰ νῶτα καὶ τὴν ῥάχιν εἰς τὴν φιλοξενίαν τῶν ἀξέστων ἐδωλίων τοῦ λεωφορείου, βαίνοντες πρὸς τὸ ἄγνωστον, ἐκεῖ ὅπου δηλαδὴ δὲν πωλεῖται ὕδωρ Καισαριανῆς πρὸς τόσα λεπτὰ τὴν ὀκᾶν, ἐκεῖ ὅπου ὁ κ. Λεβίδης δὲν γράφει ἀπαντήσεις, ἐκεῖ ὅπου ὁ κ. Πύρλας δὲν δημοσιεύει τὰ περὶ θερμότητος, ἐκεῖ ὅπου ὁ στόμαχος δύναται νὰ πληρωθῇ ἐν ἀνέσει, χωρὶς νὰ φοβηθῇ τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἰατροσυνεδρίου. Εἶνε ἀληθὲς ὅμως ὅτι τὸ ἄγνωστον τοῦτο πρὸς ὃ ἐβαίνομεν, αἰ ὀθεῖαι, δὲν ἦτο πάντῃ ἄγνωστον, ἀφοῦ ἐν αὐτῷ περιείχετο φίλος ἀγαθός καὶ ἀξίεραστός καὶ πρόσκλησις φιλοξενίας ἐγκάρδιος καὶ εὐλινκρινεστάτη. Ἡμεθα τρεῖς εἶπον· ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τῶν τριῶν ἡμῶν ἦτο ἴσος πρὸς ἕνα καὶ ἡμῖσι ἐκάστου τῶν λοιπῶν τὸ πάχος καὶ τὴν περιφέρειαν, διὰ τοῦτο ἡμεθα ἐν ὄψῳ ἀκριβῶς τρεῖς καὶ ἡμῖσι, τουτέστι μαθηματικῶς τὸ ἡμῖσι τῶν ἐπιτὰ ἐπὶ ὀθεῖαι.

Μόλις ὑπερίβημεν τοὺς λόφους τοῦ Δαφνίου, καὶ κατῆλθομεν εἰς τὴν παραθαλασσίαν ὀδὸν τῆς Ἑλευσίως, ἐπαύσαμεν συνομιλοῦντες περὶ τῶν θανατηφόρων πληγῶν, ἅς ὁ Ἰψίστος τῇ ἐπινεύσει τοῦ Δημ. Συμβουλίου, ἐπέβαλεν εἰς τὰς Ἀθῆνας, καὶ ἡ θέα τῆς ἱστορικῆς θαλάσσης καὶ τῆς ἀθανάτου νήσου τῆς Σαλαμίως, ἥτις διεκρίνετο ἀμαυρὰ πρὸ ἡμῶν ἐν τῷ σκότει, ἐξήγειρεν ἡμῖν κλασικὰς ἀναμνήσεις, καὶ πρὸς στιγμὴν ἀνεμνήσθημεν σιγηλοὶ ἐν τῷ νῷ καθεῖς καὶ τὸν Εὐέρξην καὶ τὸν Θεμιστοκλῆ καὶ τὸν Βύρυστιαν καὶ τὴν Ἀρτεμισίαν. Ἀλλ' ἐπειτα ἐξηγέρθη σίγα καὶ λεληθῶτες, ἢ νεωτέρα ἡμῶν φύσις, ἦν παρὰ τὴν φιλοπατρίαν τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν δημοσιογράφων, συνδέουσι μετὰ τῆς ἀρχαίας μόνον τὰ θρανία τῶν τάξεων τῶν Γυμνασίων. Ὁυτω δὲ ἄγνωθὰ διὰ τίνος ἀλληλουχίας συλλογισμῶν, ὁ νοῦς ἡμῶν ἀπὸ τῆς σεμνῆς ἀρχαιότητος, μετέπεσεν εἰς τὰς ἀναμνήσεις τοῦ σημερινοῦ ἐκδιτημένου βίου καὶ ἰδεάσθη τὸν Ἀπόλλωνα, ἀπαστράπτοντα ἐκ φωτός, καὶ τὴν Κιαραμόντη ψάλλουσαν, καὶ εἶδεν ὡς ἐν ὀνείρῳ τὸ σέλας τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός τοῦ φαλλῆρου καὶ τὴν φλογερὰν λάμψιν ὀφθαλμῶν ἱμεροῦντων, καὶ τότε ἡ ἱερά ἐκείνη θάλσση, ἀκούσασα

ἄλλοτε τὰς ἰαχὰς τῶν βαρβάρων, καὶ τοὺς νικητῆριους παιάνας τῶν νικητῶν, ἤκουσε τὰς σιγαλίας ἤχους αὐτῆς ἱπαναλαμθανούσας τὰς ἀσεβεῖς μελωδίας τῶν Ballo in Maschera, τοῦ Faust, τῆς Mme Favart καὶ τῆς Petite Mariée. Αἱ μελωδίαὶ αὗται ἐξερχόμεναι, μὲ ἱκανὴν παραφωνίαν, ἂν θέλετε, ἀπὸ τοὺς ἀκατεργάστους καὶ ζηροῦς λάρυγγας μας, ἐτάρασσον τὰ ὄτα τῶν ἀφελῶν συνοδοιπόρων μας, οἵτινες ἐκοιμῶντο μακάριον ὕπνον, συναγελαζόμενοι ὡς πρόβατα ἐντὸς τοῦ στενοῦ ἐμβαδοῦ τῆς ἀμάξης, καὶ οἵτινες ἐσκανδαλίζοντο ἐκ τῶν θορυβῶδων ἐκδηλώσεων τούτων τοῦ πεπολιτισμένου ὄργανου μας.

Ἡ Ἑλευσίς, ὅτε ἀφικόμεθα, ἐβυθίζετο ἐντὸς τοῦ μυστηρίου τῆς νυκτός. Ἐνόμιζες ὅτι ἡ πολιοῦχος θεὰ, Ζηλότυπος διὰ τὰ ἀπρόσιτα μυστήρια, ἐπέριπτε πυκνότερον τὸν πέπλον τῆς νυκτός, ὅπως μὴ μὲ τὰ βέβηλα ὀμματα ἡμεῖς ὡς ἐλληνόφωνοι βάρβαροι μιάνωμεν τὸν ἱερὸν βωμόν τῆς. Σκότος βαθὺ περιεκάλυπτε τὰς ὀλίγας σαθρὰς οἰκίας, ἐπιτεῖνον τὴν ἱερότητα καὶ τὸ μυστήριον τοῦ τόπου. Μία θυρίς ἐφαίνετο μόνον πεφωτισμένη καὶ πρὸς αὐτὴν ἐδράμομεν ἀποθάντες καταπεπονημένοι ἐκ διώρου τιναγμοῦ. Πέντε ἢ ἑξ ἄτομα ἐκάθηον περὶ τράπεζαν τινα ἐντὸς τῆς σκιάς, ἀφῶνοι καὶ ὡσεὶ κινούντες τὰς χεῖρας. Ἐνομίσαμεν ὅτι ἐτελοῦντο ἐκεῖ Ἑλευσίνεια μυστήρια, καὶ ἐπλησίασαμεν συγκεκινημένοι, ἀλλ' αἶμα προσηγγίσαμεν ἰσχυρὰ ὀσμὴ σκορόδου ἀρικομένη ὡς βέλος ὀξεῖα μέχρι τῶν μυκτῆρων μας, μᾶς εἰδοποίησεν ὅτι ἐτελεῖτο ἐκεῖ γαστρονομικὴ εὐωχία, εἰς ἣν, εἶμαι βέβαιος, ἂν ἠναγκάζετο νὰ λάβῃ μέρος ὁ Brit-lai-Savarin, θὰ ἠύτοχειριάζετο, ἀφοῦ ὀλον τὸ menu συνῆς ἀπο σκορόδων, κρομμύων, ντομάτας ὀμῆς, ἑλαιῶν, συνοδευόμενον μετ' ἀφθόνων σποδῶν ρητινίτου.

Ἀπῆλθον ἐκεῖθεν ἀφοῦ πρότερον ἐπίομεν ἕνα καφὲν, προτομασθέντα ὑπὸ στρατιώτου τίνος ἀναπληροῦντος τὸν καφεπώλην, μπακάλην καὶ τίς οἶδε τίνα ἄλλα ἐπαγγέλματα ἐξασκούντα κύριον τοῦ καταστήματος. Καθ' ἣν στιγμὴν δὲ ἐπεβαίνομεν ἐκ νέου ἐντὸς ἐντὸς τῆς ἀμάξης ἠκούσαμεν τὸν ἐξῆς διάλογον, γενόμενον μεταξὺ τοῦ ἡμετέρου ἠνιόχου καὶ φουστανελλοφόρου χωρικοῦ, ὃν ἀπνητήσαμεν καθ' ὀδόν :

— Ὁ ἀδῆς τὸν Γιάννη ; — Ὁ ἀ τὸν ἰδῶ. — Πὲς του νὰ μοῦ φέρῃ αἶμιον τὴν Χρυσαιγῆ Ἀνεσκιρτήσαμεν, ἢ καλλονὴ τοῦ ἀκτινοστεφοῦς ὀνόματος τούτου, ὁ γλυκὺς ἤχος αὐτοῦ μᾶς ἠλέκτρισεν. Ὁ νοῦς μας ἀπονεαρκωμένος ἐκ τῆς κονώσεως καὶ τῆς μονοτονίας, ἐξηγέρθη πέραυτα, καὶ ἰδεάσθη γλυκειάν τινα καὶ καλλιθέλαρον Βοιωτὴν παρθένον, καὶ τὰ εὐσταλῆ αὐτῆς μέλη διαγραφόμενα ἑλκυστικῶς ὑπὸ τὴν ἀφελᾶ καὶ γραφικὴν αὐτῆς ἀναβολήν. Εἰς ἐξ ἡμῶν, ὀρμητικώτερος τῶν ἄλλων, ἐτόλμπος νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἠνιόχον μας — Ποία εἶναι ἡ Χρυσαιγῆ ; — Τὸ μυλᾶρι του, ἀπῆντησεν ἐκεῖνος ἀπαθῶς. Ἡ ἀπάντησις μᾶς ἀπεσθάλωσεν. Ὁ οἰστρος ἡμῶν κατέπεσεν ὡς παιδικὸν δημιούργημα χαλίκων εἰς τὸ πρῶτον λάκτισμα. Ἀντὶ τῶν καλλισχῆμων μελῶν τῆς ὀρεσιβίου κόρης παρεστάθησαν εἰς τὸ πνεῦμα ἡμῶν αἰφνὰ τὰ ρωμαῖα νῶτα τῆς ἡμιόνου, ἀντὶ τῆς εὐωδίας, ἣν ἀποπέμπει πανταχῶς ἡ καλλονὴ ὕψ' οἰονδήποτε περίβλημα, ἡ ὀσφρησις ἡμῶν ἠσθάνθη τὴν ἀφῶρητον ὀσμὴν τοῦ ἀχρωῶνος. Μετὰ τὴν ἀπογοήτευσιν ταύτην ἡ ὀδοπορία μας ἐγῆ-

νετο κοπιωδέστερα και άνιαρά. Έξερμυζόμεν επί τινα λεπτά της ώρας εν σιγάρον, μετά ταύτα έφλουρούμεν, έπειτα συνεζητούμεν, άκολουθως εις ήμων έτόλμα να ύποτονθορύση δια βραγχής φωνής εν άτμάτιον, ύπερ έπανελάμβανον οί λοιποί νυσταλέοι εν χορψ και κατόπιν κατακόποι έριέμεθα εις ύπνον επί ώραν τινα, άφίνοντες τό σώμα ήμων ταλαντευόμενον βιαίως εις πάντα τιναγμόν της άμάξης. Κλονισμός τις βίαιος, Ισχυρά τις ώθησις άγκωνος, εις ποός τιθέμενος άπροσέκτως επί του ήμετέρου, μάς άφήρει τον ύπνον αίφνης, και τότε ήρχόμεθα εκ περιτροπής καπνίζοντες και ποιούντες πάλιν τά λοιπά μέχρις ότου εκ νέου ύπό του ύπνου καταληφθώμεν. Τοίω δε τώ τρόπω διηνούσαμεν ίκανόν του δρόμου μέρος. Διέσθημεν δια του χωρίου Μάνδρας· αλλά τουτο μάνδρα άληθής, ένθα, ως ύποπτεύω, τά τετραπόδα δεν είναι τά πολυαριθμότερα, ήτο άφρων, σκοτεινόν, άμορφον. Άκολουθως μετά βραχεϊαν όδοιοποριαν άφικόμεθα εις τά Βελιαρι, χάνι όπου σταματά τό λεωφορείον προς άλλαγήν Ιππων. Τό χάνι εκειτο επί της όδοϋ. Οί ταξειδεύοντες έστω και επί βραχυώρους άποστάσεις εν Εύρώπη, γινώσκουσι πόσα και οίς μέσα διατίθουσι ό σημερινός, και αυτός έστι των παρελθόντων χρόνων πολιτισμός, πρόσθεν και περιθάλψιν των εν γένει όδοιοπορούντων. Μόνον εν Έλλάδι, και κυρίως εν τη ήπειρωτική, την άκηνόδιαν του πενεστάτου χωρικού δεν κατορθού να έξεγειρη, παρ' αυτά έτι τά πρόθυρα της πρωτεύουσής, ουδέ καν αύτή ή ιδέα του κέρδους. Η άνάληθος λιτότης, καταντώσα μέχρι ζωώδους άναισθησίας, κατέστησε τον άδαή Έλληνα χωρικόν ού μόνον άδιάφορον, αλλά και έχθρόν εις τάς άναπαύσεις και την εύζωϊαν, ήν διδάσκει ό νεώτερος πολιτισμός, ού τινας ενφ' πολλάκις άσπάζεται τάς παρεκτροπάς βλέπει εν τούτοις ύπόπτως τινά των ευεργετημάτων. Έπομένως και τοι ή όδός ήν διερχόμεθα είναι ή μόνη κατά ξηράν συγκοινωνία συμπάσης της ανατολικής Έλλάδος, και δι' αύτης συνδέονται τόσαι έπαρχίαι, και κατ' ανάγκην διασχίζονται καθ' έκάστην υπό πλείστων ανθρώπων, εν τούτοις ουδέ καν αύτή ή ελληνική, Ισόπαλος τη Ιουδαϊκή, φιλοκέρδεια δεν έξηγήρηθ, όπως μετά την έξόντων της ληστείας μάλιστα, τοποθετήση παρ' την μακράν και έπίπονον ταύτην όδόν ύδρομά τι, έστω και κατ' εύρημισμόν δυνάμενον να καληται ξενοδοχείον και να παρέχη άνάπαυλαν και άναψυχήν πρόσκαιρον εις τον πεσοπορούντα, και σήμεραν όδοιοπορεί τις εν Άττικη ύπό τάς αυτάς και χείρονας μάλιστα περιστάσεις, καθ' ής ώδοιοπορεί άλλοτε Θηβαίος τις άπεισταλέμος του Καδμου άπερχόμενος εις Άθήνας, ή Άθηναίος πεμπόμενος υπό του δήμου εις Θήβας προς εκτέλεσιν έντολής τινος. Σημειώ εύχαρίστως και την άλλων ταυτήν πρόδον της Έλλάδος και εύχομαι να καταδικασθώ Ις Ισόβια δεσμά, αν μοι μέλη, να όδοιοπορήσω εκ νέου δια λεωφορείου εις την Έλλάδα.

Τό χάνι, ενφ' εισήλθομεν ήτο άγροίος και έλεσινή καλύβη, ξερά και γυμνή ως τό περιβάλλον αύτην τοπειον. Τό έδαφος ήτο γυμνόν και δυσώδες, οί τοίχως ρυπαροί, αι δε δοκοί της όροφής μέλανες εκ της κονίας του καπνού και της πολυκαιρίας. Ο ιδιοκτήτης κατακειμένος επί άπλής σανίδος, παρήλιξ και άκάθαρτος, έκοιμάτο νήδυμον. Έδέξασε να τον έξηπνήσωμεν, και δετέ ήγήθη τρίβων τους όρθαλμοίς μάς ήνώτησε τί θέλομεν. Έπειδή ό στόμαχος μάς ήτο κενός, διότι ή πέψις του εν Άθήναις δείπνου ήμων ειχε γίνει πρό άρεκτής ώρας, έξιτήσαμεν να φάγομεν τι, και τον ήρωτήσαμεν αν ειχε τίποτε.

— Πώς δεν έχομεν; απήντησε μετ' έπαύσεως ό ξενοδόχος· έχομεν ψωμί, ελαίος, ακορόδον, κρεμμύδια.

Έκλίναμεν περίλυποι την κεφαλήν εις τό σκαϊόν τουτο άκουσμα· οί άριστοκρατικοί ήμων στόμαχοι ήκουσαν μετά ζωηράς άποτροπής τον γαστρονομικόν αυτών σολοικισμόν. Ο παχύσαρκος φίλος μου άφήκε στεναγμόν, όστις διασχίσεως την μακράν άπόστασιν, έφθασεν επί περύγων άνέμων εις Άθήνας, προήλασε μέχρι του καφενείου της εκθέσεως, ανεζήτησε τά επί της τραπέζης γλυκίσματα, και έληξε γλυκύθυμος εντός ενός ταψίου γαλατομπουρέκιων.

Ούδεν καν ώς δεν ύπάρχον. Ως και αι όρνιθες είναι στεϊραι και κατά τά άγωνα εκεινα μέρη, και αντι ών υποθέτω, ότι γεννώσι διάφορα δια τό Έθνικόν Πνεσμα. Η αναγκάσθημεν ν' άρκεσθώμεν εις τεμάχιόν τι άρτου και ξηρού και μέλανος και πετρώδους τυρού, άρτίσαντες τό μοναστικόν αυτό βρώμα με εν ποτήριον ρητινίτου, έχοντες αντι έπιδορπίων την συνομιλίαν του γέροντος καπλήου, διαγουμένου ήμων τάς Ισχνάς ώφελείας, ής εκ του έργου εκεινου άπολαμβάνει.

Βαίθειν έξεκινήσαμεν πιζή, κατ' ανάγκην. Η κερδοσκοπική πλεονεξία πονηρά και άπιστος πάντοτε, έφαρμύζει και ιδώ τό σύστημά της. Μοι άρέσκει, βλέπετε, πολύ αυτός ό έπώδός και τον επαναλαμβάνω, διότι είναι ή μόνη ίκανοποίησις ήν δύναμαι να λάβω δια τό άδικον μαρτύριον εις ό ύπεβλήθην αντι δραχ. 10.20. Ο κύριος του λεωφορείου άφου δέχεται και σιτιζέει εντός του ακαθάρτου όχηματός του όσους δεν είναι ανθρώπινως δυνατόν να περιλάβη τουτο, αναγκάζει έπειτα αυτούς πάντας εις πάσαν έλαχίστην της όδου άνωφέρειαν να πεζεύσασιν και να διανύσασιν αυτην πεζοί. Το το επαναλαμβάνεται τρις ή τετρακις κατά τό διάστημα της από Άθηνών μέχρι Θηβών όδοϋ, επειδή δε άρχηθεν ουδέμια γίνεται προειδοποίησις, ως αυστηρώς έδει, τοις επιβάταις, ή προσταγή του ήνιόχου άφικνείται εις τό ούς του ύπναλέου και κατακόπου όδοιοπόρου, όταν τύχη μάλιστα να ήε νωθρός ως ήγώ, εύάρεστος τόσον, εσιν ποτήριον ψυχρού ύδατος εις τό στήθος κοιμωμένου. Έδξασεν εν τούτοις να ύπακούσω μετά των λοιπών, και άληθώς ειπεί, ό περίπατος εκεινος δεν ήτο λιαν δυσάρεστος. Έβαδίζομεν επί της άνάντους όδοϋ, υπό ούρανόν άστερέοντα, γλυκύτατον, υπό την βαθείαν της νυκτός σιγήν, εν τώ μέσω μεγαλοπρεπούς πανοράματος, και υπό την συγκεκρασμένην δρόσον της θεινής νυκτός. Τά φωτεινά συμπλέγματα του γλαυκοτάτου στερεώματος, έλαμπον στιλπνά και υπερμεγέθη, ενφ' οί άπώτατοι άστερισμοί ώχρίων, ώσει προαισθανόμενοι την προσέγγισιν του φωτός. Έκ των παρακειμένων συσκίων λόφων ή αυρα ήρχετο μεστή δξέων άρωμάτων θυμού και έλελιφάσκου. Ηκούετο έντοτε άπώτατα εις την όδόν ό τρυμός του άξωνος των φορηγών άμαξίων, βαιόντων εκ των πλεισιχώρων μερών εις Άθήνας και υπερπληρωμένων καρπών και άλλων όψων δια την άγοράν της πρωτεύουσής. Είς τά πέρατα του όρίζοντος ήρχισε να σχηματίζεται άμυδρά άδιόρατος λευκότης τις ύπαχρος, και τ' άντικείμενα να γίνωνται εύκρινέστερα εντός του πλαισίου του σκότους.

Τά όρεινά εκεινα μέρη, δι' ών διερχόμεθα, ήσαν εμπλεκά ίγρίας τινος καλλονής, άλλ' οίμοι! αι κλασικαι άναμνήσεις δι' ών έπληροϋντο άλλοτε, ώχροντο άπούσαι δια παντός. Οί βαθύσκοιοι λάφοι και τά κατάφυτα βουνά, άτινα έφιλοξένησαν κατά τους έφθόους της ανθρωπότητος χρόνους τόσας σεμνάς Όρειάδας και Άμαρυλλίδας, έχηρήμισαν ως

κηρηφύγετα κατά τους τελευταίους ένδόξους χρόνους του ελληνικού βασιλείου εις τους ύστάτους της ληστείας ήρωας. Αι εύτικοι λόγμοι και τά συνηρηθη δάση των βουνών αυτών ήσαν τά προσφιλή ένδιαιτήματα των συμμοριών, εσαι έμάστισαν την ανατολικήν Έλλάδα επί ολοκληρούς δεκαετηρίδας. Παρήλθον τόσα ένδοξα της άρχαϊκής Έλλάδος όνόματα, έδυσσε σχεδόν και ή αύτή ή άίγλη τόσων άθανάτων όνομάτων του μεγάλου άγώνος, και εν τούτοις έναυλα εις εν εις την άκοήν ήμων εισέτι τά ουχι πάνυ εύρημα όνόματα του Κακαράπη, των Άρβανιταίων, του Νταβέλη, του Σπανού! και σήμεραν ενφ' διερχόμεθα πρό των μερών τούτων, και ενφ' ριπτόμεθα εκτάδην επί της χλόης άναμένοντες τό βαϊνον βραδέως επί την άνωφέρειαν λεωφορείον, τρέμομεν αναλογιζόμενοι μη εκ των πυκνών θάμων άνεγερθη αίφνης τό φάσμα ρυπαρού φουστανελλοφόρου και μη άνακαλύψομεν έστραμμένον καθ' ήμων στιλβοντα τον σωλήνα όπλου, και σκιρτώμεν ως λαγωοί καιτό τό βελάντιον ήμων εις εν κενότερον και αύτοϋ του στομάχου μάς.

Ω ληστεία, ό γνήσιον προϊόν του παραγωγικού τουτου έδάφους, εις άλήτης ταπεινός δημοσιογραφικός των Άθηνών, διερχόμενος πρό των καταγωγίων του πανισχύρου κράτους σου, και άναμνησκόμενος την παλαιάν σου εύλειαν, κύπτει περιφροδς μετά σεβασμού την κεφαλήν. Ω Νταβέλη, ό Κακαράπη, ό Καταραχιά, και τόσοι άλλοι, ών τό εύκλειές όνομα προφέρει μετά τρόμου και μετά προσπαθείας τό χεϊλός μου, σεις άνεστήσατε της ήρωϊκής Έλλάδος τά ένδοξα τρώπια. Λάτρευε ένθουσιώδεις της έλευθερίας σεις έδιδάσκετε εμπράκτως τά ρήματα αυτης, και άρπάζοντες τους ανθρώπους από την νοσηράν δουλειαν των πόλεων, τους ήναγκάζετε ν' αναπνέωσιν άκοντες τον έλευθερον των βουνών άέρα. Σεις έμυσταγωγήσατε τους πολιτικούς μάς, και ένίους μάλιστα των ύπουργών, εις τά δόγματα του κυβερνήτη και του οίκονομικώς πολιτεύεσθαι. Θαρσείτε Ιεραϊσμοί! αν τό κράτος ήμων κατέρρευσε, αν ή κεφαλή σας έπεσεν αιματόφυτος επί άτίμου Ιερωάματος, εν τούτοις αι ιδέαι ήμων και αι άρχαι μετεφέρθησαν από των άπροσίτων όρέων σας εις τάς ήμετέρας πόλεις και έφημερόσθησαν εις τε τον ιδιωτικόν και τον δημοσιον βίον, και τά άλλα των νεωτέρων κυβερνητών και διεπόντων εις εν έφάμιλλα πρός τά άγήρω κατορθώματά σας. Και αν ποτε επανιδρύετο τό κράτος σας, και αν επανήρχετο ή άκμή του μεγαλείου σας, ήγώ πρώτος, υλιστή άκράτητος ως κατήντησα, δια της άποκοπής ενός φωνήεντος και της παραβλέψως έλεεινού τινος της γραμματικής κανόνος, θα έγενόμην Άρητής, όπαδός σας.

Ότε εκ νέου επέσθημεν επί της άμάξης, κατειχόμεθα υπό των συγκινήσεων τούτων και ήμεθα σιγηλοί. Μόνος ό Κρης έξέφερε ά bout-porant εν Ιλαιοφορείον, τό όποιον έκαμε ν' άνορθωθώσιν εκ φρίκης αι τρίχες του επενδύτου μου. Ότε εκάμπτομεν τά Παληκούντουρα, ή ήώς έβαφε τον όρίζοντα με κρόκκον και με πορφύραν, ή ήμέρα δε μάς κατέλαθε παρ' τάς ύπωρείας του Κιθαιρώνος. Φεϋ! τό άρχαϊον όρος άπολέσαν την ευλειάν του ήπώλεσε και αύτό τό όνομα, και σήμεραν ό Κιθαιρών καλεϊται Κάζα. Κάζα, καθως πάντες γινώσκομεν, σημαίνει Ιταλιστί οικίαν, άλλ' επειδή μια και μόνη τοιαύτη ύπάρχει παρ' τάς ύπωρείας του, δια τουτο ήδύνατο ν' άποκληθη και Κάζα—μία.

Έμεινάμεν επί τινα λεπτά εις τό χάνι, περίξ του όποιου κατνυλίσθη την νύκτα μίνα πεδινη πυροβολαχία άναχωρή-

σασα εξ Άθηνών, και δια τουτο τό χάνι έγμε Ιππων και στρατιωτών. Έπίομεν ένα έλεινόν καφέν, όστις μάς έφάνη νέκταρ και άναχωρήσαντες, ήρχίσασεν εκ νέου τον επίπονον Γολγοθάν της πεσοπορίας. Τόν κόπον μάς άντήμειψε τό ψυχρόν και διαυγές νάμα, πηγής δροσερωτάτης, άναβλυζούσης εκ των σπλάγγων του όρους, της οποίας τό ύδωρ ήθέλομεν πείε έστω και αν περιείχε βακτηρίδια, μεγάλη δσον αι βακτηρία των έγγύς αυτης Ισταμένων ποιμένων, τόσον ήτο έλκυστικόν. Ότε άνήλθομεν επί της κορυφής, τό θέαμα ήτο ουχι όνου ένδιαφέροντος, διότι πρό ήμων έξετεινέτο άπέραντον τό Βοιωτικόν πεδίον. Τό πεδίον όμως τουτο εις εν γυμνόν και αύχηρόν, ουδέμια βλάστησις φαίνεται εν αυτώ· άλλ' εκτείνεται ψιλόν και έπίπεδον, έφ' ότον άφικνείται τό βλέμμα, άνευ γοήτρου, άνευ ποικιλίας, ως άβρον τι πολιτικής έφημερίδος, πραγματευόμενον περί της δικαιοσύνης των νέων έπαρχιών. Μόνον την μονοτονίαν έτεμνε ποϋ και ποϋ, εκτασις τις περιέχουσα άγρούς ήρωϊκωμένους, ών τό ύπόμελαν χρώμα παρίστα αυτά ως μελανά τετράγωνα εν άβρακι ζατρικίου. Κατήλθομεν του Κιθαιρώνος δι' ώραιάς έλικοσιδούς όδοϋ, και μετά ταχύτητος, ήτις δεν επέτρεπεν ήμιν να προσηλώσωμεν επί ποϋ τό βλέμμα εις την Ιεράν και πεσοκόνον πεδιάδα των Πλαταιών. Εκεί που κείται και τό χωρίον Κριεκοικκι, ούτινος αι λευκαί οικίαι έφάνησαν ήμιν μακρόθεν παρατεταγμέναι άεροβολιστικώς ως λόχος εύζώνων. Έποθέτω ότι οι κάτοικοι του χωρίου εκεινου είναι πάντες έχθροι προς άλλήλους, διότι εκάστη οικία άπέχει της άλλης εκάτον τουλάχιστον μέτρα. Ότε ή άμαξια κατήλθεν εις την πεδιάδα, ό άμαξηλάτης ήρχισε μαστίζων άνηλεώς τους Ιππους και ούτοι έτρεχον καθήδροι, διασχίζοντες τάχιστα την άτέρμονα και ήλιοκαή έκτασιν. Καθ' όσον επλησιάζομεν εις την παναρχαϊαν πόλιν, τά Ιστορικά συμβάντα, άτινα ειχον άκούσει άφ' ής έτι έποχής εκάθημην επί των βίθρων του δημοτικού σχολείου, επανήρχοντο εις την μνήμην μου, και τώρα μεν ένόμιζον ότι έβλεπον έξόπισθεν μου τον Οιδίποδα τρέχοντα και καταδιωκόμενον υπό χωροφυλάκων, διότι παρεποίησε τά γραμματόσημα, άλλοτε ένόμιζον ότι εις τι δένδρον της όδοϋ ή Ιοκάστη άππηγχανίζετο, διότι ήθελον να τη επιβάλωσι ως σύζυγον τον Βελέντζαν, και άλλοτε μοι έφαινετο ότι συνήντων τον Ιερόν λόγον έξερχόμενον των Θηβών, έχοντα επί κεφαλής τον Κατσικαπήν, και πορευόμενον εις την Χαϊρώνειαν χάρην πετωμάτων. Μετ' όλίγον έφάνησαν μακρόθεν έρείπια τινα· ήσαν τ' άπομεινάρια του εν μακαρία τη λήξει στρατοπέδου. Έπειτα διακρίνομεν μακρόθεν λόφον και επί τουτου τινάς οικίας. Οί Ιπποι ώσει περρωθέντες έδραμον όρμητικώς, πρό αυτών όμως έδραμεν ή παντασία μου, διέδοϋσα την πόλιν. Συνητήσαμεν πρώτων εν τουρκικόν ύδραγωγείον, έπειτα τρεις χείρους εντός μικρού βορβορώδους τέλματος, κατόπιν ένα στρατιώτην, άκολύθως τέσσαρας κύνας και μετά ταυτα εισήλθομεν εις εύρειαν όδόν, έχοισαν ένθεν και ένθεν στοάς ξυλινας και ύπ' αυτην παντοδαπά εργαστήρια, εν οίς έβριθεν ή λευκή φουστανέλλα. Η άμαξια διέτρεξε καλπάζουσα την όδόν, ενφ' ό άμαξηλάτης εκροτάλιζεν άρειμανίως την μαστιγα, έστη επί τέλους και κατήλθομεν εν τώ μέσω κύκλου περιέργων.

Ημεθα εν Θήβαις.

(Έπεται συνέχεια).

Robb.

Les papiers de **Jean Bardoux**

JOB

sont achetées par tous les bons fumeurs de cigarettes.
Ceci est incontestable.

Par cette réclame, je prie ceux qui n'en font pas usage, de se rendre compte s'ils n'auraient pas intérêt à demander dans les débits de tabacs le vrai **JOB**, seul papier, qui n'altère pas la santé.

19 médailles de premier mérite et 3 en or ont été décernés au fabricant. Des dépôts de marque, un brevet et 52 jugements et arrêts protègent cette fabrication.

Vente en Gros pour Athènes et le Pirée chez **MMrs Pallis et Gotzias.**

Athènes.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἀθήναι ὁδὸς Ἑρμοῦ.

Ἄπαντα τὰ εἶδη γραφικῆς ὕλης εἰς τιμὰς μετρίας.

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως διὰ τελειογράφου μηχανῆς ὡς καὶ χαλκογραφημένα.

Χαράσσονται παντὸς εἶδους σφραγίδες, ὡς καὶ ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν ἐκτυπούμεναι εἰς διάφορα χρώματα.

Μόνη Ἀποθήκη τῶν καταστίχων ἀρίστης κατασκευῆς τοῦ σπουδαίου καταστήματος **Edler I. Kricher** τοῦ Ἀννοβέρου.

Μόνη ἀποθήκη διὰ χονδρικὰς πωλήσεις τοῦ Ἀληθοῦς σιγαροχάρτον **Job** τοῦ οἴκου **Jean Bardoux** τῆς Γαλλίας.

ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΑΛΕΞΙΝΟΣΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ

ΝΩΣΗΡΑΝ ΑΥΤΗΝ ΕΠΟΧΗΝ

ΟΙ ΟΙΝΟΙ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Λευκοὶ καὶ Μέλανες

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.

Α. 90 ΔΕΛΤΑΡΙΑ ΚΩΝΟΠΟΚΤΟΝΑ Α. 90

τοῦ Δόκτορος **Ζαμπιρόνη**

Fidibus del Dott. Zambironi.

Ἡ ἀνάφλεξις ἐνὸς ἐκ τῶν ἀνωτέρω δελταρίων κέκτηται τὴν ιδιότητα νὰ **καταστρέφῃ** τὰ ἐν τῷ δωματίῳ ὄχληρά ζωύφια τῆς παρουσίας ἐποχῆς, οἷον κώνωπας, σκνίπας, κ.τ.τ. Ζητήσατε πάντοτε τὸ ὄνομα τοῦ **Δόκτορος Ζαμπιρόνη** καθόσον κυκλοφοροῦν καὶ **νόθα** ἐπιφέροντα κεφαλαλγίαν.

Τὰ τοῦ Δ. Ζαμπιρόνη **γνήσια** εὐρίσκονται εἰς τὸ **Φαρμακεμπορεῖον** τοῦ **Κ. Ὀλυμπίου.**

Θάνατος εἰς τοὺς κορέους

τοὺς κώνωπας, σκνίπας, ψύλλους, κανθάρους κτλ.

Ἐντομοκτόνος κόνις τοῦ **Βικὰτ** μετὰ **φουσητήρος,**

80 λεπ.—Ἐκαστος φουστήρ πλήρης κόνωος—λεπ. 80

Ἡ παγκόσμιος καὶ ἀλάνθαστος κόνις τοῦ **Βικὰτ**, ἡ τυχοῦσα τῶν πρώτων βραβείων εἰς ὅλας τὰς παγκοσμίου ἐκθέσεις, κέκτηται τὴν ιδιότητα ν' ἀποκτείνῃ ἅπαντα τὰ ὄχληρά καὶ φθοροποιὰ ἔντομα, οἷον **κώνωπας, κορέους, ψύλλους, σκνίπας** καὶ αὐτοὺς τοὺς **κανθάρους.** Ἡ κόνις αὕτη εὐρίσκεται ἐντὸς φουσητήρος (insufflate) καὶ δι, οὐ ἐκτοξεύεται εἰς ἀπάσας τὰς ὁπὰς καὶ σχισμάδας τῶν κλινῶν, τῶν τοίχων κτλ. καὶ εἰσδύουσα εἰς αὐτὰς τὰς φώλεὰς **καταστρέφει** τὰ τε ἔντομα καὶ τὰ ὠὰ αὐτῶν.

Διὰ τῆς εὐτελεστάτης αὐτῶν τιμῆς ἕκαστος δύναται νὰ ἀπαλλάτῃται τῶν ἐνοχλητικῶν αὐτῶν ζωύφιων ἅτινα εἰσὶ ἀληθῆς μάστιξ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους.

Κεντρικὴ ἀποθήκη παρὰ τῷ **Φαρμακεμπορεῖῳ** **Κ. Ὀλυμπίου.** Ὁδὸς Ἑρμοῦ 206.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΠΙΛΩΝ ΛΕΥΚΑΔΙΤΟΥ

μετεκομίσθη εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς παλαιᾶς **Ἑβραίας Ἑλλάδος** γωνιαίαν οἰκίαν, τὸ πρῶτον **Χρηματιστήριον,** ἀντικρὺ τοῦ **Ἐργοστασίου Ἀσπροβρόχων τῶν Ἀδελφῶν Βαρνάβα,** ἐπὶ τῆς διασταυρώσειν τῶν ὁδῶν **Ἑρμοῦ καὶ Διόλου.**

ΤΡΕΞΑΤΕ

νὰ παραγγείλητε τοὺς νέους πῖλους τοῦ Ἰουλίου.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ

ΓΗΠΟ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΕΥΓΕΝΙΑΔΟΥ

Ἀπευθυντέον διὰ τὰ περαιτέρω εἰς τὸ ἐν τῇ **Ὁδῷ Ἑρμοῦ Ζαχαροπλαστεῖον Ἀκριβοπούλου.**